

Kažkoks keistas menas
Edukacinis projektas jaunuoliams

That strange art
Educational project for young people

Jaunimo rengta paroda

O KUR ŽMONĖS?

Exhibition prepared by young people

WHERE ARE THE PEOPLE?

© Lietuvos nacionalinis dailės muziejus /
The Lithuanian National Museum of Art, 2022

© Sudarytojai, tekstu autoriai, menininkai, fotografė /
Editors, writers, artists, the photographer, 2022

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos
integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS)
portale ibiblioteka.lt

Bibliographic information is available on the
Lithuanian integral Library information System (LIBIS)
portal ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-426-173-2

Kažkoks keistas menas
Edukacinis projektas jaunuoliams

That Strange Art
Educational Project for Young People

Jaunimo rengta paroda

O KUR ŽMONĖS?

Exhibition prepared by young people

WHERE ARE THE PEOPLE?

LITUOVOS
NACIONALINIS
DAILES
MUZIEJUS

LITHUANIAN
NATIONAL
MUSEUM
OF ART

Vilnius 2022

KAŽKOKS KEISTAS MENAS
EDUKACINIS PROJEKTAS JAUNUOLIAMS NACIONALINĖJE DAILĖS GALERIJOJE. 2020–2022

O KUR ŽMONĖS? PARODA NACIONALINĖJE DAILĖS GALERIJOJE
2021 11 13–2022 02 06

PROJEKTO IR PARODOS KATALOGAS

SUDARYTOJAI / EDITORS:
Ona Akelė, Lukrecija Jurėnaitė, Tėja Kalpokaitė, Emilia Lanėvskaja,
Eglė Nedzinskaitė, Gabija Stūrytė, Marijonas Verbel

DIZAINERĖ / DESIGNER
Aurelija Slapšytė

VERTĖJA / TRANSLATOR
Aušra Simanavičiūtė

REDAKTORĖS / COPY EDITORS:
Laura Patiomkinaitė-Čeikė, Emma Stirling

FOTOGRAFĖ / PHOTOGRAPHER
Gintarė Grigėnaitė

PROJEKTO DALYVIAI IR PARODOS RENGĖJAI / PARTICIPANTS OF THE PROJECT AND EXHIBITION CREATORS:

KURATORIAI / CURATORS

Ona Akelė
Roberta Alksnytė
Tėja Kalpokaitė
Greta MarVaitė
Marijonas Verbel

ARCHITEKTAI / ARCHITECTS

Saulė Andrejevaitė
Enrieta Cicénaitė
Rovena Karvelytė
Emilia Lanėvskaja
Eva Piragytė
Elžbieta Poliakova

DIZAINERIAI / DESIGNERS

Aneta Beginskaitė
Kasia Bojarun
Lijana Chmilkevičiūtė
Morta Mažeikaitė
Justė Samuolytė
Gabija Stūrytė

RINKODARA / MARKETING

Meda Baltramonaitytė
Lukrecija Jurėnaitė
Greta Leigaitė
Urtė Minkevičiūtė
Kamilė Pavlovskaja
Elzė Stanulionytė

MENTORĖS / MENTORS

Salvinija Cibulskienė
Margarita Kaučikaitė
Eglė Nedzinskaitė
Aurelija Slapšytė
Evelina Vasiliauskaitė

PARODOS DALYVIAI / PARTICIPATING ARTISTS:

Žygimantas Augustinas, Irma Balakauskaitė, Alvīne Bautra,
Violeta Bubelytė, Vitalijus Butyrinas, Ramūnas Danisevičius,
Alfonsas Dargis, Kristina Inčiūraitė, Vytautas Jurkūnas,
Linas Jusionis, Gudrun Krebitz, Andrius Kviliūnas,
Vitas Luckus, Aurelija Maknytė, Antanas Martinaitis,
Rūtė Merk, Henrikas Natalevičius, Tymonas Niesiolovskis,
Damir Očko, Vygantas Paukštė, Audronė Petrašiūnaitė,
Marija Teresė Rožanskaitė, Edmundas Saladžius,
Dominykas Sidorovas, Eglė Vertelkaitė, Ugnė Žilytė

PARODOS AMBASADORĖ / EXHIBITION AMBASSADOR

Gabrielė Vilkickytė

THAT STRANGE ART. EDUCATIONAL PROJECT FOR YOUNG PEOPLE AT THE NATIONAL
GALLERY OF ART. 2020–2022

WHERE ARE THE PEOPLE? EXHIBITION AT THE NATIONAL GALLERY OF ART
2021 11 13–2022 02 06

PROJECT AND EXHIBITION CATALOGUE

ORGANIZATORIUS / ORGANISER

PROJEKTĄ FINANSUOJA / THE PROJECT IS FINANCED BY

IŠLEIDO / PUBLISHED BY

Lietuvos nacionalinis dailės muziejus /
The Lithuanian National Museum of Art (Didžioji g. 4, Vilnius)

SPAUSDINO / PRINTED BY
UAB „Petro ofsetas“
(Naujoji Rivoonių g. 25C, Vilnius)

TIRAŽAS / COPIES
100

PARODOS PARTNERIS / EXHIBITION PARTNER

KŪRINIUS PARODAI SKOLINO / EXHIBITION LENDERS:

LEWBEN | FOUNDATION ARTITION MMo TARTEL
sixpackfilm Boris Symulevič, Eduardas Vaitkus

PARODOS RĒMĖJAI / EXHIBITION SPONSORS:

DĚKOJAME / SPECIAL THANKS TO:

Mindaugas Reklaitis
Kastytis Šliužas

- O kur žmonės? – pasiteiravo pagaliau mažasis princas. – Šioje dykumoje jautiesi truputį vienišas...
- Tarp žmonių irgi jautiesi vienišas, – tarė gyvate.

“And where are the people?” The little prince finally asked. – You feel a little lonely in this desert ...

“You feel lonely among people, too,” said the snake.

Kai aplinka priverčia pasijusti vienišą, žmogus ima kurti savo vidinį pasaulį. Parodoje siekta iš skirtinį perspektyvą patyrinėti komunikaciją tarp žmogaus vidinio ir jų supančio pasauly. Mes, parodos rengėjai, pasirinkome meną kaip vieną iš būdų atsigréžti ir pasižiūrėti į save. Kūriniais, jų išdėstymu ir erdve kūrėme skirtinias situacijas, kuriose lankytojai atpažintų bei patirtų būsenas, kokių galbūt iki šiol nenagrinėjo arba nesugebėjo tiksliai įvardyti kitam.

When your environment makes you feel lonely, you start tending to your inner world. In this exhibition, we sought to explore the communication between an individual's inner world and the outer surrounding world from different perspectives. We, the exhibition organizers, chose art as one of the means to look inwards. Through artworks, their arrangement, and the exhibition space we created different situations which would enable the visitors to recognize and experience states that they may have not explored before, nor been able to describe precisely to someone else.

„Kažkoks keistas menas“ – tai Baltijos šalyse unikalus patyriminis meno projektas. Ypatingas tuo, kad mums, jauniems neprofesionalams, suteikė galimybę tyrinėti Lietuvos nacionalinio dailės muziejaus fondus ir surengti parodą Nacionalinėje dailės galerijoje (NDG) Vilniuje – sau, savo bendraamžiams ir visiems muziejaus lankytojams.

Mes – tai dvidešimt trys 14–19 metų jaunuoliai iš trylikos Vilniaus mokyklų. Projekte „Kažkoks keistas menas“ pirmą kartą susitikome 2021 m. vasario 4 d. Mokėmės ir dirbome kas savaitę: eksperimentavome, diskutavome, gryninome idėjas ir ieškojome kompromisų, kad po devynių mėnesių NDG atidarytume parodą „O kur žmonės?“ Sužinoti, kas mes, ką veikėme ir kaip mums sekėsi, gali Instagramo paskyroje @o_kur_zmones.

Pradžioje veiklos vyko nuotoliniu būdu ir gyvuose susitikimuose. Lankėmės NDG, Šiuolaikinio meno centro (ŠMC), Radvilų rūmų ir kitose parodose, susitikome su menininkais, menotyrininkais, muziejininkais, parodų kuratoriais ir architektais. Gilintis į atskiras parodos kūrimo sritis galėjome dirbdami vienoje iš keturių komandų. Kiekvienas dalyvis, susipažinęs su visų keturių sričių specifika, pats rinkosi, kurioje komandoje dirbtų: kuratorių, architektų, dizainerių ar rinkodaros. Komandas koordinavo mentorės, savo srities profesionalės: rinkodaros specialistė Salvinija Cibulskienė, architektės Margarita Kaučikaitė ir Evelina Vasiliauskaitė, dizainerė Aurelija Slapšytė, NDG edukatorė Eglė Nedzinskaitė. Sprendėme skirtingus uždavinius, tačiau dirbome siekdami bendro tikslą – tokios parodos, kuri išpildytų visų dalyvių idėjas ir būtų įdomi jaunam žmogui.

Parodą „O kur žmonės?“ atidarėme 2021 m. lapkičio 12 d., tačiau tuo mūsų veikla nesibaigė. Iki pat uždarymo 2022 m. vasario 6 d. vedėme kūrybines dirbtuves ir ekskursijas savo draugams, klasiokams, mokytojams (!) ir visiems susidomėjusiesiems. Pasibaigus parodai ir renginiams, parengėme katalogą, kurį dabar laikai savo rankose.

That Strange Art is a unique experiential art project implemented in the Baltic countries. It is special in that it gave us, as young non-professionals, the opportunity to explore the collections of the Lithuanian National Museum of Art and to hold an exhibition at the National Gallery of Art in Vilnius for ourselves, our peers, and the museum's visitors.

Who are we? We are twenty-three young people aged fourteen to nineteen from thirteen high schools of Vilnius. We met for the first time in the project *That Strange Art* on 4th February 2021. We studied and worked on a weekly basis, experimenting, discussing, testing ideas, and looking for compromises so that nine months later we could open the exhibition *Where Are the People?* at the National Gallery of Art. You can check our Instagram account @o_kur_zmones to find out who we are, what we were doing, and how well we managed.

In the beginning, our activities took place both remotely and in live meetings. We visited exhibitions at the National Gallery of Art, Contemporary Art Centre, Radvilos Palace and elsewhere, and met with artists, art researchers, museologists, exhibition curators, and architects. We had the opportunity to explore the different stages of creating an exhibition while working in four teams. Each participant, having become acquainted with the specifics of all four stages, chose in which team they wanted to work: that of curators, architects, designers, or marketing. The teams were coordinated by the mentors, professionals of their respective fields: marketing specialist Salvinija Cibulskienė, architects Margarita Kaučikaitė and Evelina Vasiliauskaitė, designer Aurelija Slapšytė, and NGA educator Eglė Nedzinskaitė. We took on different tasks, while working towards a common purpose – an exhibition that would allow the ideas of all the participants to be fulfilled, and would also be interesting to a young audience.

KAIP VISKAS VYKO?

ROMANDOS

HOW DID IT GO?

THE TEAMS

KĄ VEIKĖ KURATORIAI?

WHAT DID THE CURATORS DO?

Susiskirstę į komandas, per pirmus susitikimus bandėme išgryniinti parodos idėją. Rinkomės iš daugybės pasiūlymų, kol temų ratą apsibrėžėme taip: SAPNAI-KLIEDEΣIAI-VIENATVĖ. Pradėjome gilintis, kurti asociacijas bei minčių žemėlapius. Ryši tarp sapnų, kliedesių ir vienatvés pasirinkome atskleisti per vidinį žmogaus santykį su aplinka. Nutarėme – apie tai ir bus mūsų paroda.

Išsigryninę parodos idėją, pradėjome ieškoti meno kūrinių. Kiekvienas kuratorių komandos narys ieškojo ir rinko savo „kolekciją“, o bendruose susitikimuose juos pristatėme, diskutavome ir sprendėme, kurie iš jų geriausiai atskleis parodos idėją. Šiame etape mums padėjo kuratorės Eglė Mikalajūnė, kuri patarė, kur pandemijos sąlygomis pamatyti meno kūrinius, ir Eglė Juocevičiūtė. Būtent ji paskatino ieškoti skirtingų parodos pjūvių ir skirstyti kūrinius į grupes. Atrinktus ir į skyrius suskirstytus kūrinius perdavėme kitoms komandoms ir tėsėme darbą.

Having divided ourselves into teams, we spent our first meetings trying to crystallize the idea of the exhibition. We were choosing from many proposals until we narrowed down the range of topics to the following: DREAMS-DELUSIONS-LONELINESS. We started to dig deeper, building associations and mental maps. We chose to reveal the link between dreams, delusions, and loneliness through an individual's inner relation to the environment, and decided that this was what our exhibition would be about.

Having defined the exhibition's idea, we began to look for artworks. Each member of the curatorial team built their own "collection", which we presented and discussed during the team meetings, choosing which of them would best express the idea of the exhibition. At this stage, we had help from the curators Eglė Mikalajūnė, who advised where we should look for artworks during the pandemic, and Eglė Juocevičiūtė, who encouraged us to look at different angles of the exhibition and divide the artworks into groups. Having divided the chosen works into groups, we passed them on to other teams and continued our work.

Kuratorių komandos darbo procesas

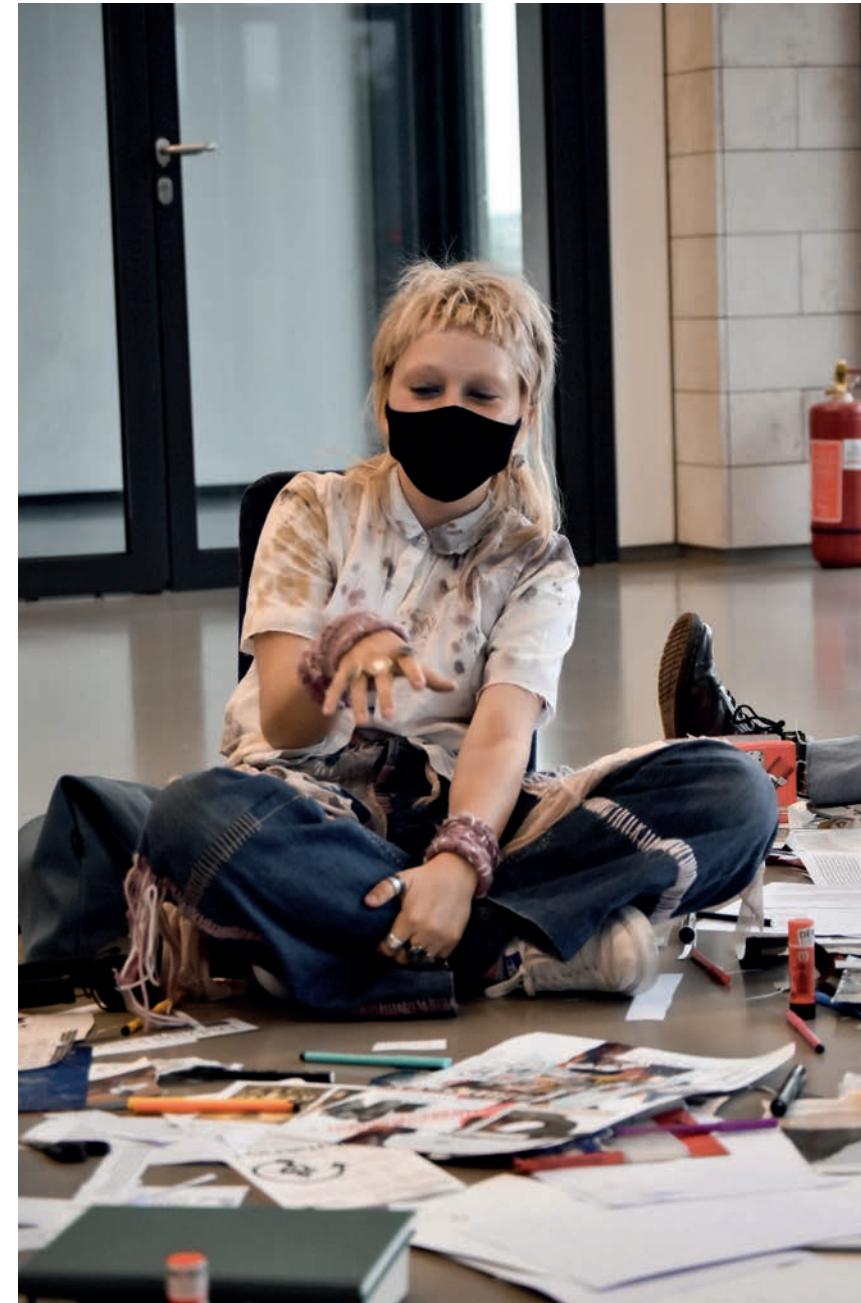
The work process of the curators' team

Apie parodai atrinktus darbus norėjome sužinoti daugiau, todėl kvietėme menininkus susitikti ir plačiau papasakoti apie savo kūrybą bei kūrinių kontekstą. Taip susipažinome su Kristina Inčiūraite, Aurelija Maknyte, Damiru Očko. O Žygimantas Augustinas, Linas Jusionis, Dominykas Sidorovas net įsileido mus į savo studijas. Į susitikimus su menininkais, kurie, beje, buvo labai geranoriški ir atviri, kvietėme visus projekto dalyvius – kad visi dar geriau įsigilintume į pagrindinę parodos idėją.

Po kūrinių atrankos prasidėjo kitas – tekstu rašymo – etapas, užtrukės ilgiausiai (visą vasarą ir rudenį). Nutarėme, kad reikia visos parodos anotacijos ir skyrių aprašymų. Ilgai diskutavome, kokie jie bus. Menotyrininkas Jurijus Dobriakovas mus padrąsino rašyti taip, kaip „rašosi“, vartoti kalbą, kokia paprastai bendraujame. Todėl skyrių aprašymai yra trumpi, galbūt fragmentiški, kai kurie – tarsi pokalbis tarp mūsų, kuratorių. Vėliau dar atrinkome citatas iš perskaitytų knygų, mėgstamų dainų ir net vaikystės prisiminimų – kaip nuorodas, kokias asociacijas mums patiemis kelia kūriniai. Kaip ir parodoje, kataloge šias citatas rasi ant veidrodinių paviršių.

Wishing to learn more about the works, we invited the artists who created them to meet and talk about their works and their context. That is how we met Kristina Inčiūraite, Aurelija Maknyte, and Damir Očko, while Žygimantas Augustinas, Linas Jusionis, and Dominykas Sidorovas even let us into their studios. We invited all the participants of the project to these meetings with the artists – who, by the way, were very generous and open – so that we could better understand the main idea of our exhibition.

After the selection of works was completed, the stage of writing the texts started. This stage took the longest time – all summer and autumn. We decided that we needed a lead statement of the exhibition and descriptions of its separate sections. We had many discussions about what the descriptions should be like. Art researcher Jurij Dobriakov encouraged us to write naturally, not to force it, and use the language in which we normally speak. That is why the descriptions of the exhibition's sections are short, perhaps fragmentary, and some of them are like conversations among us, the curators. Later we selected quotes from books that we have read, our favourite songs, and even childhood memories – as references to the associations that these works evoke. As in in the exhibition, in the catalogue you will find these quotes on mirrored surfaces.

Kuratorių komandos darbo procesas

The work process of the curators' team

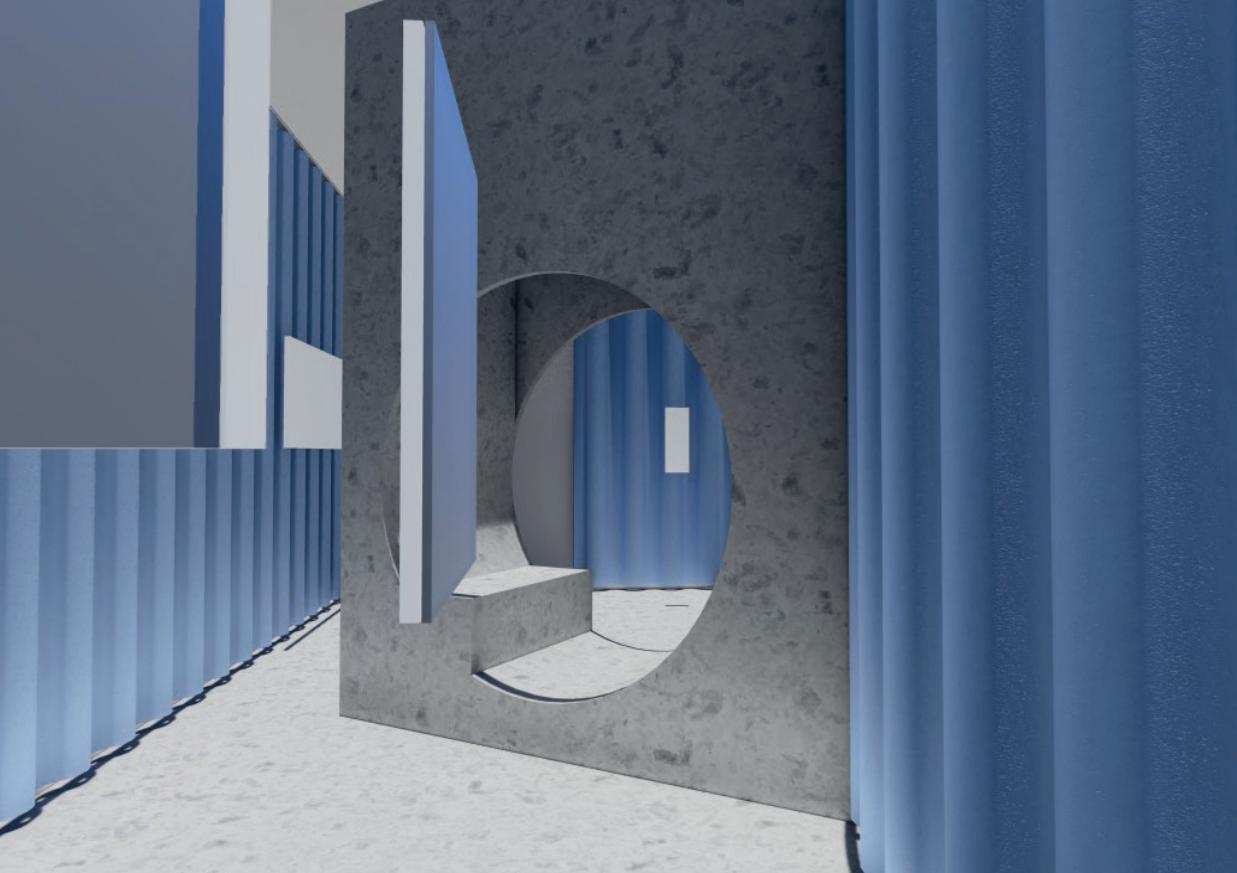
Mūsų, architektų, svarbiausia užduotis buvo atskleisti parodos idėją erdvėje. Turėjome įgyvendinti uždavinius, kuriuos parodai kėlė rinkodaros komandos atlikti tyrimai, t. y., užtikrinti, kad fizinis parodos išpildymas turėtų visus tuos dalykus, kuriuos kaip svarbius įvardino jaunimas. Kartu siekėme sukurti erdvę, kuri padėtų gilintis į kūrinius. Lankémės Nacionalinės dailės galerijos, Šiuolaikinio meno centro, Radvilų rūmų parodose. Ieškojome erdvės įgyvendinimo pavyzdžių, kurie pasufleruotų fizinius sprendimus ir padėtų sukurti tam tikrą nuotaiką. Tyrinėjant parodų architektūrą galima jžvelgti kur kas daugiau detalių, kurios nepastebimai padeda nagrinėti kūrinius, o dažnai juos ir papildo. Vėliau susitikome su ne kartą parodoms architektūrą kūrusiais architektais Roku Kilčiauskui ir Petru Išora. Išklausėme vertingas įžvalgas, o labiausiai įsiminė architektūrinė taisyklė: kad lankytojų nukreiptum reikiama linkme, reikia naudoti ne rodykles, o visas įmanomas erdvines priemones. Tuomet jau ēmėmės konkretaus maketo kūrimo, kurį perkélėme į parodos salės erdvę.

As architects, we aimed to reveal the idea of the exhibition in the space. We had to carry out the tasks that emerged from the marketing team's research, namely to ensure that the exhibition's physical implementation included all the elements that young people named as important. Alongside this, we also sought to build a space that would allow the viewers to get a better understanding of the works. We visited the exhibitions of the National Gallery of Art, the Contemporary Art Centre, and the Radvilos Palace, looking for examples of spatial arrangement that could help us find design solutions and create a certain mood. When exploring exhibition architecture, you can see many details that imperceptibly help you explore the works and often supplement them. Later we met the architects Rokas Kilčiauskas and Petras Išora, who create exhibition architecture. We listened to their valuable insights and were particularly impressed by the architectural rule that they shared with us: in order to direct exhibition visitors, all possible spatial means should be used rather than arrows. After this we started to create a scale model which we later transferred to the exhibition space.

Parodos instaliavimo užkulisiai

Behind-the-scenes:
installing the exhibition

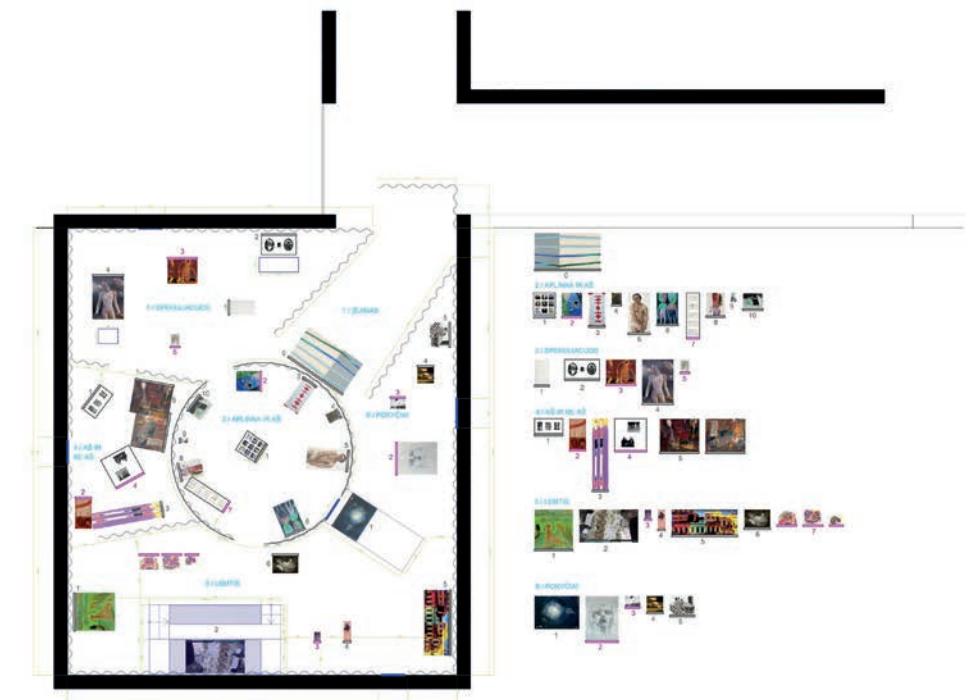

Parodos architektūros vizualizacija

Visualisation of the exhibition's architecture

Parodos tema – žmogaus vidinio ir išorinio pasaulio susidūrimas – mums virto žmogaus ir jo aplinkos ryšio apmąstymu. Galvojome, kaip parodos aplinka veiks lankytojų ir kaip jis veiks aplinką, kokia bus atmosfera ir kaip ji padės lankytojui interpretuoti kūrinius. Turėjome išnagrinėti visas detales ir jų prasmę erdvėje – kaip pertvaros, šviesos, spalvos ir jų atspalviai, medžiagos, kūriinių kabinimas, baldai veikia patyrimą parodoje.

Norėjome prisdėti ir prie paties parodos įrengimo erdvėje. Didesnius techninius darbus palikome muziejaus darbuotojų komandai, bet suorganizavome dirbtuvės su Vadimu Šamkovu – kūriinių rėminimo specialistu. Dirbtuvių metu patys pjaustėme rėmų bėgelius, net stiklą. Praktikavomės, kol galiausiai įrėminome vieną kūrinį. Su tuo rėmu jis ir kabėjo parodoje.

Architektų komandos darbo procesas

The work process of the architects' team

We treated the subject of the exhibition – the confrontation of the inner and outer world – as the relation between an individual and his/her environment. We thought about how the exhibition's environment would affect the visitors and how the visitors would affect the environment; what the atmosphere would be like and how this atmosphere would help visitors interpret the works. We had to analyze all the details and their meaning in space – how partitions, lights, colours and their hues, the hanging of works, and furniture impact exhibition experience.

We wanted to contribute to the exhibition installation in the space as well. We left the large-scale technical work to the museum's staff and held a workshop with the framing specialist Vadimas Šamkovas. During the workshop, we cut frame grooves and even glass. We kept practicing until we managed to frame a work, which was hung in the exhibition in that frame.

KĄ VEIKĘ DIZAINERIAI?

WHAT DID THE DESIGNERS DO?

Mes, dizaino komanda, panašu, buvome tyliausi bei labiausiai atsiskyrę, tačiau rankų sudėjė nesėdėjome. Viduje virė idėjos, kūrybinis procesas, paieškos, dėliojimai ir derinimai, kol buvo pasiekta rezultatas. Mūsų veikla buvo tylesnė, nes tai, ką darėme, geriausiai atsiskleidė prieš pat parodos atidarymą.

Kaip ir kitos komandos, darbą pradėjome nuo minčių lietaus apie tai, kas siejasi su parodos tema: spontaniškai rašėme įvairius žodžius, kylančius iš pasąmonės (pvz., sapnai, plaukimas, krentu, žmogus ir t. t.). Inspiracijų sémémés iš nuotraukų ir dizaino internetinėse platformose, gatvių stendų, iškabų, parodų ir knygų. Vaizdus su elementais, kurie atitiko parodos temos charakterį, dėliojome į moodboard'us. Mokėmės derinti elementus, spalvas ir šriftus, sužinojome, kur jų ieškoti turint tikslią viziją. Viską atlikdami patys supratome, kad net ir toks smagus „žaidimas“ reikalauja nemažai kantrybės ir laiko.

Svarbiausias dizaino komandos tikslas buvo sukurti parodos vizualą, kuris atspindėtų jos mintį bei atmosferą ir trauktų mūsų bendraamžių dėmesį. Pirmas pavidas buvo plakatas, kuris turėjo pranešti apie parodą, sudominti, bet visko neatskleisti, intriguoti.

It may seem like the designers' team was the quietest and most reclusive one, but that doesn't mean that we were just sitting back doing nothing. Inside, the team was humming with ideas and we stayed fully immersed in the creative process and its searches, arrangements, and coordination until we reached a result. Our activity was less vocal because what we were doing was best revealed just before the exhibition opening.

Like other teams, we started work by sharing ideas related to the exhibition theme; we spontaneously wrote down various words that popped up from the subconscious (such as dreams, swimming, falling, human, etc.). We drew inspiration from photos and design platforms found on the internet, street stands, signs, exhibitions, and books. We arranged these images on mood boards along with elements that fit with the exhibition's theme. We learned to combine elements, colours, and typefaces, and found out where we should look for them when we knew exactly what we needed. While doing everything from scratch, we realized that even this fun "game" takes a lot of patience and time.

Parodos plakatas

Poster of the exhibition

Padarėme daugybę (per 60) plakato variantų, atsižvelgėme į kiekvieną, net menkiausią detalę – kaip dėlioti tekstą ir vaizdą, kas plakate turi būti labiausiai matoma, o kas yra privaloma, bet ne tokia svarbi informacija. Plakato spalvas derinome su architektų parinkta parodos erdvės spalvų paletė.

Plakatas buvo atspirties taškas kitiems darbams. Jį pavertėme į kitus vizualių formatus: parodos logotipą, atvirukus, kvietimus ir kt. Taip pat formavome dizainą parodos anotacijai, skyrių aprašymams, kūrinių etiketėms, iliustravome instagramo paskyros postus. Daug mūsų sugalvotų ir sukurtų vizualinių elementų rasi ir šiame kataloge.

The design team's most important goal was to create visuals for the exhibition that would reflect its idea and atmosphere, and that would catch the attention of our peers. First came a poster which was intended to announce the exhibition; to excite curiosity and to intrigue, but not to act as a spoiler.

We created many – more than sixty – versions of the poster, and took into account every tiny detail: how to arrange the text and the image, what elements should be the most visible, and what information is obligatory but less important. We matched the colours of the poster with the colour scheme of the exhibition space chosen by the architects.

The poster served as a reference for other works. We transformed it into other visual formats, including the exhibition's logo, postcards, and invitations. We also designed the exhibition's lead statement, descriptions of its separate sections, the titles of the works, and illustrated Instagram posts. This catalogue also contains many visual elements that we created.

Dizaino komandos darbo procesas

The work process of the designers' team

KĄ VEIKĖ RINKODAROS SPECIALISTAI?

Paroda pradedama rengti nuo idėjos bei klausimo, kaip geriausiai ją pateikti, kad būsimo lankytojo patirtis būtų pilnavertiška. Idėjų palikome kuratoriams, o mes, rinkodaros komanda, pradėjome nuo kiekybinių ir kokybinių tyrimų, siekdami išsiaiškinti, kaip mūsų tikslinė grupė – jaunimas – įsivaizduoja „gerą parodą“, ko iš jos tikisi. Pavyzdžiui, sužinojome, jog labiausiai jaunimo pamėgtas socialinis tinklas – instagramas. Jame ir dalinomės parodos kūrimo užkulisiais, naujenomis, viešinome interviu su projekto dalyviais. Kitas pavyzdys, ko apklaustieji dažnai pasigesdavo parodose, – muzika. Šia bei kita gauta informacija pasidalinome su kitais projekto dalyviais.

Daug laiko skyrėme paskaitoms apie rinkodarą ir diskusijoms, kokius jos įrankius naudosime viešindami savo projektą ir parodą. Vienas iš būdų – pritraukti žinomus, tikslinei grupei įtaką darančius žmones, todėl pasikvietėme jaunimo pamėgtus muzikantus ShiShi, Baltaji Kirą, Luką Pilkauską. Klausėme jų, ką galvoja apie mūsų nagrinėjamas temas, lankymąsi parodose, o filmuotus interviu skelbėme instagrame. Gabrielę Vilkickytę net pavyko prikalbintiapti mūsų parodos ambasadore.

WHAT DID THE MARKETING SPECIALISTS DO?

The staging of an exhibition starts with an idea and the question of how this idea can be presented in the best possible way so that the future visitor has a complete experience. Having left the idea to the curators, we, the marketing team, started with qualitative and quantitative research that sought to understand how our target group – young people – imagine “a good exhibition” and what they expect from it. For example, we learned that Instagram is the most popular social network among young people. That is where we shared glimpses of the process of creating the exhibition, as well as news and published interviews with the project’s participants. We also learned that the interviewees often missed music in exhibitions. We shared this and other information that we received with other participants of the project.

We devoted a lot of time to lectures on marketing and had long discussions about which marketing tools we were going to use to promote our project and the exhibition. One of the tools was involving famous people who are influencers of our target group. Thus, we invited popular musicians ShiShi, Baltasis Kiras, and Lukas Pilkauskas.

Parodos spaudos konferencija

Press conference of the exhibition

Didelę reikšmę mūsų veiklai turėjo rašymo dirbtuvės, kuriose mokémės laisvai, tvarkingai, aiškiai dėstyti savo mintis tekstuose. O jų parašyti teko nemažai. Ne tik socialiniams tinklams ar spaudai, bet ir potencialiems rėmėjams, mokykloms, atidarymo kalboms.

Visos mūsų sugalvotos veiklos nebuvo chaotiškos – nuo pat pradžių susidėliojome reklamos tinklelių: iki kada ir kokią reklamą, pranešimą ar jrašą reikia paruošti viešinimui, kada jį paskelbti. Laiko planavimas ir gyvas reagavimas į projekto procesus rinkodaros komandai buvo svarbiau, nei likusiesiems. Juk naujienos negali vėluoti! Kad visi darbai vyktų išties sklandžiai ir laiku, naudojomės virtualia planavimo programa ir tarpusavyje keitėmės „savaitės vadovo“ pareigomis.

We asked them to share their thoughts about visiting exhibitions and our exhibition's themes, and published the filmed interviews on Instagram.

We even managed to persuade musician Gabrielė Vilkickyte to become an ambassador of our exhibition.

A writing workshop was a huge help for our activity, as we learned how to write down our thoughts on paper fluently, neatly, and clearly. This was important as we had to write quite a lot of texts. Not only for the social networks and the press, but also for potential sponsors, schools, and opening speeches.

Our activities were not chaotic – at the very beginning we put together an advertising plan: what kind of advertisement, press release, or post should be prepared for publishing and when to publish it. Time planning and live response to the processes of the project were much more important to the marketing team than to the rest of us. After all, news can't be late! To ensure the work ran smoothly and deadlines are met, we used a virtual planning programme and took turns in holding the position of “the manager of the week”.

Gabrielė Vilkickyte

„Nebijokit parodyt tuos savo pasaulius.“

ShiShi

“Don’t be afraid to show these worlds of yours.”

„Turiu tokią tradiciją – pirmą kartą eidamas parodoje žengiu normaliu žingsniu, viską apžiūriu, o eidamas antrą ratą jau galu gérėtis. Tas antras ratas būna magiškas.“

„Aš tikiu likimu, bet man atrodo, kad jis néra toks savaiminis, jis labai priklauso nuo žmogaus veiksmų...“

Baltasis Kiras

“I have this tradition – while visiting an exhibition, I do my first round at my regular pace, I take a look at everything, and when doing the second round I can already admire the works. This second round is magic.”

“I believe in destiny, but I think it’s not spontaneous, to a large extent it depends on human actions...”

„Bandau įsivaizduoti, kur aš neoverthinkinu.“

Lukas Pilkauskas

“I’m trying to imagine where I’m not overthinking.”

KĄ VEIKĖ MENTORĖS?

WHAT DID THE MENTORS DO?

Mentorėms šis projektas prasidėjo daug anksčiau, nei mums, dalyviams. Jos susitiko dar 2020 m. rudenį ir kelis mėnesius tarėsi, ką sužinoti, ko išmokti ir ką išbandyti turėtų būsimi parodos rengėjai, kad įgyvendintų savo idėjas. Ne mažiau svarbu buvo sukurti atmosferą, kuri įkvėptų ir motyvuotų ilgam projekto įgyvendinimo procesui. Ir niekada nepamiršti, kad svarbiausia – jaunimo idėjos ir pasiūlymai. Rengti užduotis nuotoliniam ir gyviems susitikimams, atskleisti savo koordinuojamų sričių specifiką, pastebėti, kada dalyviams reikia pagalbos ar patarimo, priminti, į kokius laiko ir finansinius limitus turime sutilpti, organizuoti pasitarimus ir refleksijas – tokie buvo kassavaitiniai mentorų darbai. Na, o paskui liko tik džiaugtis puikiais rezultatais :).

This project started much earlier for the mentors than for us, the participants. The mentors met back in the autumn of 2020 and had discussions for several months about what the exhibition's makers-to-be had to learn and to try in order to be able to implement their ideas. Of equal importance was creating an atmosphere that would inspire and motivate through the long process of creating an exhibition, never forgetting that the ideas and proposals of young people were the top priority. Preparing tasks for remote and live meetings, revealing the specifics of their respective fields, noticing when the participants needed help or advice, reminding us about time and budgetary limits, organizing discussions and reflections – these were the mentors' weekly tasks. Later, they only had to enjoy the excellent results :).

Rinkodaros komandos mentorė /
Mentor of the marketing team

Salvinija Cibulskienė

Architektų komandos mentorės /
Mentors of the architects' team

Margarita Kaučikaitė,
Evelina Vasiliauskaitė

O KUR ŽMONĖS?

WHERE ARE THE PEOPLE?

Mes norėjome, jog parodoje žiūrovas turėtų galimybę tyrinėti komunikaciją tarp žmogaus vidinio ir jį supančio pasaulių. Svarbiausia buvo, kad lankytojas jaustisi drąsiai nagrinėdamas kūrinius per savo prizmę bei sietų juos su asmeninėmis patirtimis. Kadangi ir mes esame skirtingi, atkreipėme dėmesį į jvairius parodos idėjos aspektus bei išryškinome skirtingus temos pjūvius: „Aplinka ir aš“, „Lemtis“, „AšNeAš“, „Laužyti galvą“, „Pokyčiai“.

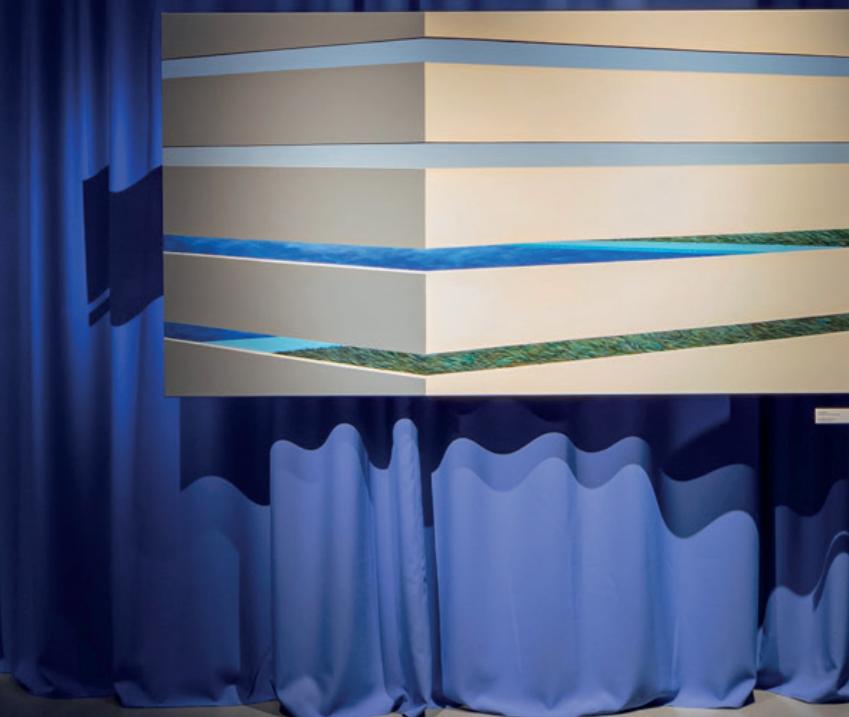
Parodoje kvietėme užsibūti, pasiklysti, susikurti asmeninę vaizdų, pojūčių ir garsų istoriją, įsitrukti irapti ne tik žiūrovais, bet ir parodos dalimi.

We wanted to offer the exhibition's viewers the opportunity to explore the communication between an individual's inner and outer worlds. Most importantly, visitors had to feel free to analyze the works through the prism of their own understanding and relate them to their own experiences. As we ourselves are also quite different, we paid attention to various aspects of the exhibition's idea and brought out different angles of the theme: *Environment and I, Fate, MeNotMe, Overthinking and Changes*.

We encouraged the visitors to take their time in the exhibition, to get lost, to create their personal stories of images, sensations, and sounds, to get involved and not only be viewers, but also become a part of the exhibition.

Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

Mūsų, architektų, pagrindinis įrankis yra aplinka, per ją mes vystėme parodos idėjos naratyvą. Pagrindinis tikslas buvo sukurti parodos erdvę, kuri būtų neutrali ir neužgožtų kūrinių, bet turėtų savo pasakojimą, pritrauktų ir skatintų lankytojų laisvai tyrinėti erdvę bei suteiktų jam laisvę ne tik judėti, bet ir interpretuoti.

Pasirinkta dominuojanti spalva – mėlyna. Prieblanda ir tikslingai nukreiptos švesos kūrė paslaptinę nuotaiką, sudarę švesos saleles, į kurias žengdamas žmogus keliavo parodos erdvėmis – iš vienos į kitą jis nešési su savimi naują patirtį. Jvairių formų baldai bei ore pakabinti kūriniai formavo unikalų „kraštovaizdį“, kuris savo jaukumu ir ypatingumu skatino lankytojų užsibūti parodoje ilgiau.

Mums buvo svarbu, kad lankytojas į parodą įsitrauktų ne tik kaip žiūrovas, bet būtų ir pilnavertė parodos dalis. Kūriniai erdvėje tapo objektais, kuriuos laisvai galima apžvelgti iš visų pusių. Sklandančiuose su jvairiausiomis citatomis iš knygų, kasdienybės lankytojas matė save tarp kūrinių, o gal su kai kuriomis citatomis ir susitapatino.

Pirmasis lankytojų pamatytas darbas buvo L. Jusionio „Horizontas“ – juo prasidėjo ir baigėsi kelionė po parodą. Tai buvo riba tarp realaus ir parodos kuriamo pasaulio. Norėjome, kad žmogus galėtų rinktis judėjimo per parodą trajektoriją ir laisvai keliautų per skyrius. Per skirtinges erdves atskleidėme ir skirtinges parodos pjūvius:

„Laužyti galvą“ statūs ir laužyti kampai, susidarę tarp kūrinių ir užuolaidų, labiausiai nuo sienų atitraukti ar net į jas nusukti kūriniai kūrė galvos laužymo efektą. Lankytojui buvo sunku suprasti, kuri darbų pusė yra „geroji“, norint įsitikinti, teko juos apeiti.

„AŠNeAŠ“ kūriniai buvo sukabinti skirtingame aukštyje. Taip kvietėme lankytojus žvalgytis aukštyn ir žemyn, į kairę ir dešinę, ieškoti ribos, kur baigiasi „aš“ ir prasideda „kiti“.

For us, the architects, the environment was the main tool through which we developed the exhibition's narrative. Our basic aim was to create an exhibition space that would be neutral and would not overshadow the works, but that would nevertheless have its own narrative, attracting and encouraging visitors to freely explore the space and giving them the freedom of both movement and interpretation.

Blue was chosen as the dominant colour. Dim and precisely directed lighting created a mysterious mood and formed islands of light, stepping into which the visitors would make their way through the exhibition spaces, collecting new experiences. Furniture of various shapes and works suspended in the air formed a unique and cosy “landscape” which encouraged visitors to linger in the exhibition.

It was important for us not only to get the visitors involved in the exhibition as viewers, but also to make them feel a part of the exhibition in their own right. The works in the exhibition space became objects that could be freely viewed from all sides. In the mirrors hung on the “backs” of works floating in the air, containing various quotes from books and daily life, the visitors could see themselves amongst the works and perhaps even identify with some of the quotes.

The first work that the visitors saw was ‘The Horizon’ by Linas Jusionis – it marked the beginning and the end of a visit to the exhibition. It was the limit between the real world and the exhibition’s world.

Our intention was to invite the visitors to choose their route of moving through the exhibition and to freely explore its separate sections. By creating various spaces, we revealed different angles of the exhibition’s idea:

Overthinking – steep and broken angles were formed between the works and the curtains, with works hung at a distance from the wall or even facing the wall to create an enigmatic effect. The viewer had to decipher which side of the work was the “good” side, and had to walk around it to find out.

„Lemtyje“ dėmesj traukė gultas, netradiciškai kreipės lankytojo žvilgsnį aukštyn. Tokiu būdu kvietėme ne kovoti prieš lemties planus, o atsigulti ir pasižiūrėti, ką gi ji turi mums pasiūlyti. Ši skyrių nuo „Pokyčių“ skyrė baldas – tarsi portalas. Ji buvo galima apeiti arba ją įlipti ir pažiūrėti videofilmą. Taip kvietėme pasirinkti, nebijoti pokyčių.

„Pokyčių“ erdvė – pati nepatogiausia. Reikėjo prasisprausi pro vienus kūrinius, kad pamatyti kitus. Pokyčiai ne visada komfortiški...

Skyriuje „Aplinka ir aš“ kūriniai buvo išdėstyti ratu. Jėjės į erdvę lankytojas atsidurdavo centre ir iš žiūrovo tapdavo stebimuoju. Šitaip siekėme sukelti nepatogumo jausmą.

MeNotMe – the works were hung at different levels. In this way we invited visitors to look up and down, left and right, to find the border where “I” ends and “others” begin.

In the *Fate* section, the visitor’s attention was caught by a lounge chair that unconventionally drew the gaze upwards. Through this the viewers were encouraged not to resist fate, but to lie down and see what it has in store for us. This section of the exhibition was separated from the *Changes* section by a piece of furniture that served as a portal. Visitors could walk around it or climb into it and watch a video. In this way, we invited the viewers to make a choice and not to be afraid of changes.

The space of *Changes* was the most uncomfortable. Visitors had to squeeze through some works to be able to see the others. Changes are not always comfortable...

In the section *Environment and I*, works were arranged in a circle. Having entered the space, visitors would find themselves in the centre and would turn from viewers into the viewed. This experience was meant to provoke a feeling of discomfort.

Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

Paroda iš rinkodaros perspektyvos

Pirmiausia svarbu paminėti, jog tikrai ne kiekviena paroda turi atskirą rinkodaros skyrių, kuris nuo pat parodos rengimo pradžios dirbtų išsiuosęs. Mūsų komandos tikslas buvo pristatyti projektą ir pačią parodos idėją auditorijai bei pritraukti potencialių lankytojų.

Iš anksčiau minėto tyrimo žinojome, jog jaunimą sudomintų įvairius pojūčius žadinanti paroda. Architektų sukurtą stimuliuojančią, įvairias būsenas skatinančią patirti erdvę nutarėme papildyti muzika. Tai padaryti padėjo specialiai parengti „muzikiniai“ atvirukai, atlikę dvi funkcijas: jie buvo kvietimai į parodą ir sudarė galimybę klausyti muzikos pačioje parodoje. Atvirukai atsirado kūrybinių dirbtuvų su atlikėja ir dainų autore Gabriele Vilkickytė metu – kartu ieškojome kūrinių ir dainų citatų porų. „Poruojant parodos kūrinius su dainomis, pajautau naujas savo dainų reikšmes“, – sakė Gabrielė.

Atidarius parodą, organizavome kūrybines dirbtuvės, kad paroda tėstusi kaip procesas, suteikdama daugiau naujos, įvairesnės patirties.

Paroda iš dizaino perspektyvos

Parodai kurtų *vizualų* tikslas buvo atspindėti pagrindinę temą, perteikti jos nuotaiką per dizaino elementus. Plakato mėlynas fonas kūrė gilius, beribės apmąstymų erdvės – kaip vakaro dangaus – pojūtį, o geltona šrifto spalva suteikė pavadinimo raidėms žvaigždžių vaidmenį. Taip pat pagrindinio šrifto banguotumas siejosi su minčių nepastovumu ir parodoje kabėjusiomis užuolaidomis. Žemyn šokanti figūra vaizdavo nėrimą į sąmonės, minčių erdvę. Šiam kūnui pasirinkta raudona spalva, nes ji asocijuojasi su susijaudinimu, įsijautimu ir energija.

The exhibition from a marketing perspective

First of all, it's important to note that not every exhibition has a separate marketing department, that has been working full time from the beginning of staging the exhibition. The aim of our team was to present the project and the idea of the exhibition itself to the audience and attract potential visitors.

We already knew from the above-mentioned research that young people would be interested in an exhibition involving various sensations. We decided to add music to the stimulating space created by the architects, which encouraged the visitors to experience various states. We did this with the help of specially created musical “postcards” that performed two functions: they served as invitations to the exhibition and offered the possibility of listening to the music in the exhibition. The idea of the postcards was born during a creative workshop with the songwriter and performer Gabrielė Vilkickytė, while we were looking for pairs of artworks and song lyric quotes. “When trying to pair the artworks with songs, I felt new meanings in my own songs”, Gabrielė Vilkickytė said.

When the exhibition opened, we organized creative workshops to let it continue as a process, giving the visitors new and more varied experiences.

The exhibition from the designers' viewpoint

The aim of the exhibition's visuals was to reflect its main theme and to convey its mood through design elements. The blue background of the poster created the sensation of a deep, limitless space of contemplation – like the evening sky – and the yellow colour of the typeface assigned the role of stars to the letters. The curviness of the main typeface was a reference to the transience of thoughts, as well as to the curtains hanging in the exhibition space. The figure leaping down represented a dive into the space of consciousness and thoughts. The red colour was chosen for this figure for its association with excitement, empathy, and energy.

- Kodėl?
- Kas „kodėl“?
- Kodėl aš tiek laužau galvą?
Kodėl nėra vieno atsakymo?
- Nes klausimas „kodėl?“ atveria bedugnę, iš kurios sunku išsigelbėti.
- O kaip išbristi iš bedugnės?
- O kodėl reikia išbristi?..

LAUŽYTI GALVĄ OVERTHINKING

Why?

What do you mean “why”?

Why am I always overthinking?
Why is there no single answer?

Because the question “why” opens an abyss from which you can hardly get away.

How can I get away from the abyss?

Why do you need to get away?

Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

Damiro Očko darbas „Be pavadinimo“ (2013) – tarsi rakto skylutė baltose duryse. Kūrinys pasakoja apie per daug galvą laužančius žmones, kurie paveikti neigiamų minčių užsisklendžia taip, kad nei aplinkiniai, nei jie patys nebesupranta, kas slepiasi po tuo paslaptingu paveikslu šydu. Fotomontažas kelia smalsumą ir nežinomybės jausmą. Kūrinys – lyg priešais stovintis žmogus, sužeistas savų minčių, kurj tu nori pažinti, bet jis nemoka tavęs įsileisti. Taip paveikslas skatina žiūrovą pergalvoti matomą vaizdą ir pačiam „laužti galvą“.

Kitaip nei Damiro Očko, Vitalijaus Butyrino darbe „Matymas I“ (1976) atskleidžiama būsena, kai mintys tampa tokios tikros ir apčiuopiamos, kad žiūrovas jaučiasi įtraukiamas į patį kūrinį. Fotomontaže vaizduojamas keistas veidas, kuris yra paprasto bangos motyvo transformacija. Kūrinys pasakoja apie tai, kad daug kartų pergalvojant smulkmenas galima ne tik iš musės padaryti dramblį, bet ir iš gamtos reiškinio – pabaisą.

Galiausiai Vyganto Paukštės kūrinys „Apsivalymas“ (1990) žiūrovui parodo išsekusį nuo pergalvojimu žmogų ir jo sunkų apsivalymo procesą, susitaikymą su savimi, išsilaisvinimą. Kūrinyje atmosfera sunki ir net tvanki, dominuoja tamsios ir šiltos spalvos. Paveikslas tarsi iliustruoja žmogaus viduje vykstančius procesus emociškai sunkiausiais momentais.

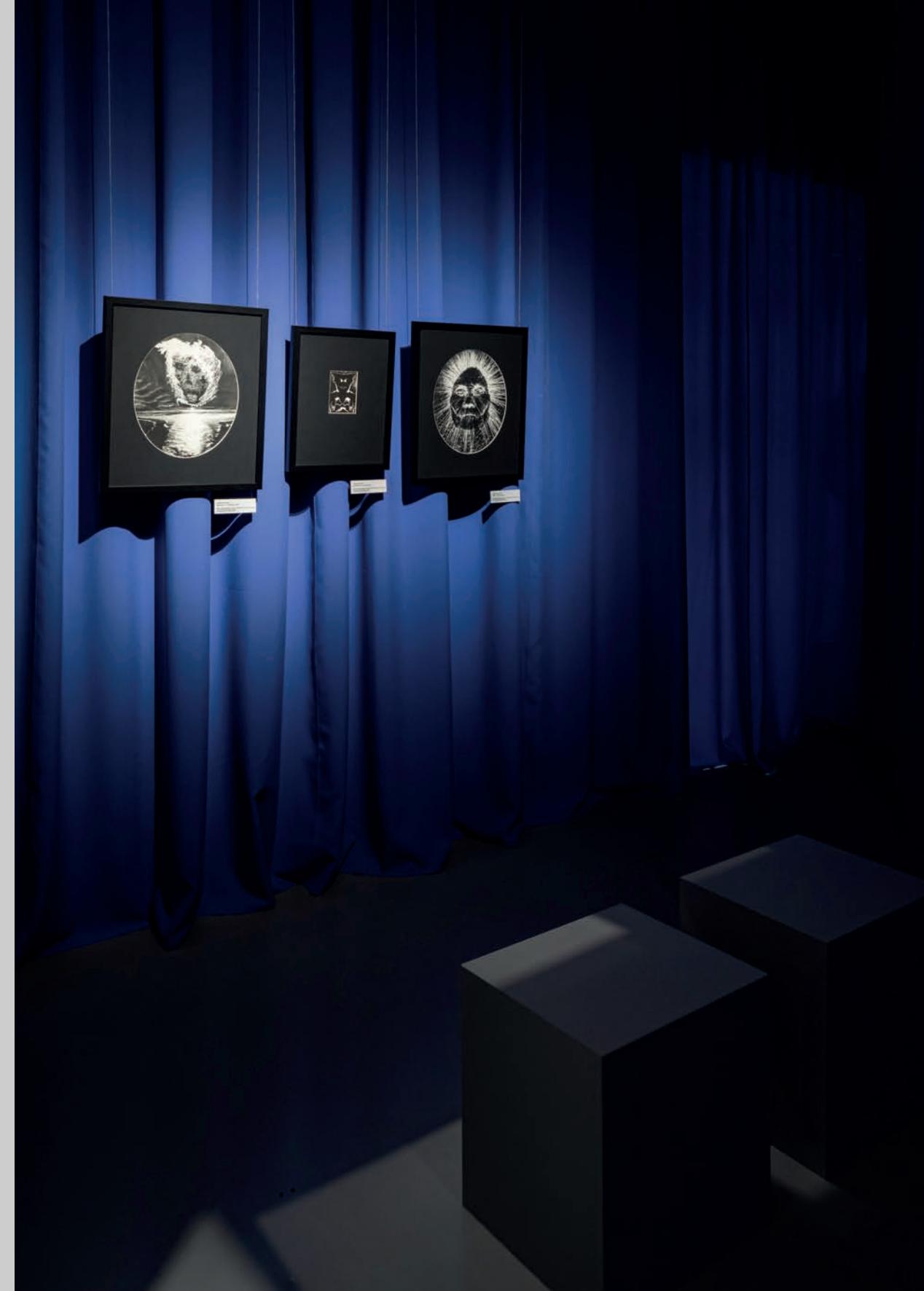
The work ‘Untitled’ by Damir Očko (2013) is like a keyhole in a white door. The work speaks about people who overthink, who are affected by negative thoughts and shut themselves off so that neither the people around them nor they themselves understand what is hidden behind a mysterious veil. The photomontage provokes curiosity and a sense of the unknown. It's like a person standing in front of you, hurt by his own thoughts, whom you would like to know better but he doesn't know how to let you in. In this way, the work encourages the viewer to revisit the visible image and “overthink”.

Unlike Damir Očko, Vitalijus Butyrinas in his work ‘The Seeing I’ (1976) represents a state where thoughts become so real and tangible that the viewer feels drawn into the work itself. The photomontage represents a strange face, which is a transformation of a simple wave motif. The work implies that if you overthink the details, it's easy to make a mountain out of a molehill and a monster out of a natural phenomenon.

And, finally, the work ‘Purification’ by Vygaantas Paukštė (1990) shows a person who is tired of overthinking and the difficult process of purification, self-reconciliation, and liberation. The atmosphere of the work is heavy and even stifling; warm, dark colours dominate. The painting seems to illustrate the internal processes that take place during our most emotionally challenging moments.

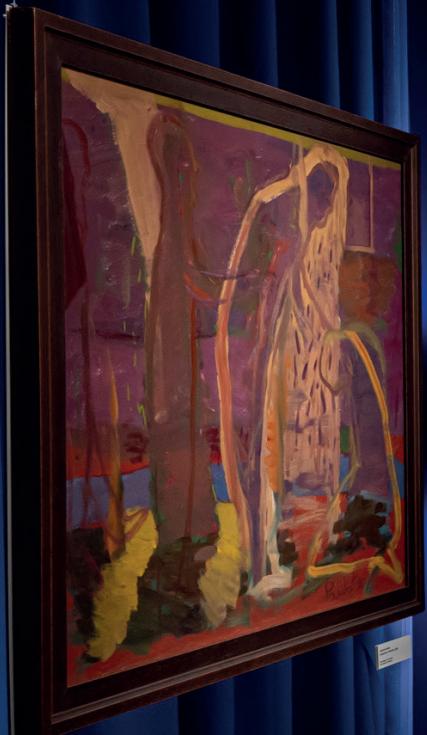
Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

- Man nepatogu. Realybė verčia mane susikurti savą pasaulį.
- Ar man vienam būti realybėje nepatogu?

APLINKA IR AŠ ENVIRONMENT AND I

I don't feel comfortable. Reality makes me withdraw into my own world.

Am I the only one who doesn't feel comfortable in this reality?

Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

Tikrai kiekvienas savo gyvenime susiduriame su ta nepatogia realybe – aplinka. Dažnai žmonės siekia atsijungti nuo pasaulio, nuo visko, kas juos supa ir žaloja. Visais jmanomais būdais atsiriboti nuo nereikalingų minčių, svetimų nuomonių ar primetimų.

Each of us has to face that uncomfortable reality in our life – our environment. People often try to dissociate themselves from the world, from everything that surrounds them and hurts them. By every means possible to shut themselves off from unnecessary thoughts and opinions that are imposed on them by others.

Nepatogią realybę aiškiai pamatėme Aurelijos Maknytės „Degintose skaidrėse“ (nuo 2012) – jose vaizduojami gražūs vaizdai, kuriuos stebėjo fotografuojantis žmogus. Nuotraukose vaizdas ramus, nėra nepatogus. Tokios nuotraukos buvo daromos turint tikslą ateityje prisiminti praeitį. Deformuotos skaidrės primena tam tikro prisiminimo pabaigą, nykimą, nes vaizdas išsikreipia, atsiveria skylės, pro kurias, jei pridėtume prie akies, pamatytume dabartį. Pradeginimai skirtingi kaip ir nuotraukos – kiek žmonių, tiek ir sugadintų prisiminimų.

Tymono Niesiolovskio paveikslė „Be pavadinimo“ (XX a. 3–4 deš.) vaizduojamas pasvajoti bei pailsėti atsirėmęs žmogus. Jam patogu, nerūpi, kaip atrodo iš šono. Svajoja pasisukęs į kairę, tarsi į kokią praeitį. Susidaro įspūdis, jog mes, žiūrovai, įsiveržiame į privačią erdvę, tačiau jo nedomina, kas vyksta aplink.

We clearly saw this uncomfortable reality in Aurelijos Maknytė's series, Burning Slides (2012) – they depict beautiful views as seen by the person who took the pictures. The images are calm, not uncomfortable. Such photos were taken with the intention to remember the past in the future. The deformed slides are reminiscent of the end of a certain memory, decay: the image is distorted and holes open, through which, if you held them close to your eye, you could see the present. Each of these burnt holes is different, just like the photos – there are as many spoiled memories as there are people.

The person represented in Tymon Niesiołowski's painting 'Untitled' (1920s–1930s) is leaning against the wall to dream and rest. He feels comfortable and doesn't care how he looks to others. He is dreaming while turned to the left, as if to some kind of past. One gets an impression that we, the viewers, intrude on his private space, but he is indifferent to what is happening around him.

Kai mūsų netenkina situacijos, kuriose esame, pradedame svajoti apie gražią praeitį arba ateitį, kaip viskas buvo ar bus geriau. Tai pasprukimas iš niūraus pasaulio. Būtent apie šį atsiribojimą nuo aplinkos kalbama paveiksle.

Marijos Teresės Rožanskaitės kūrinys „Fragmentas“ (1984) kelia tramdomos destrukcijos jausmą. Didelė dalis ploto yra balto dėmės, kurios vietomis pjaustytos, vėliau užtapytos, tarsi nenorėta, jog kažkas tai pastebėtų. Tarp baltų plotų atsiveria raudonai švytinti erdvė su persiklojančiais vaizdų fragmentais. Šis aštrus spalvų kontrastas kelia pykčio, destrukcijos ar bent jau nejaukumo įspūdį. Ore sklandanti deformuota auksinio rėmo dalis nukreipia mūsų žvilgsnį į raudonais atspalviais šviečiančią erdvę.

When we are unhappy about the situations in which we find ourselves, we start dreaming about a beautiful past or future, when everything was or will be better. It is an escape from a gloomy world. The painting speaks about this particular kind of dissociation from our surroundings.

The work 'The Fragment' by Marija Teresė Rožanskaitė (1984) provokes a feeling of suppressed destruction. The largest part of the painting's surface features white patches which in some places have been cut and then painted over, as if trying to hide the cuts. In between these white areas, a red glowing space with overlapping fragments of images opens up. The sharp contrast of colours creates an impression of anger, destruction, or at least discomfort. A deformed fragment of a golden frame floating in the air directs our gaze to the space glowing in red tones.

Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

- Ar yra buvę taip, kad kambaryje visi baldai atsiranda ne vietoje?
- Kaip ir gyvenime – pastebi aplinkoje dalykus, kurie tau nepatinka, ir pradedi keisti.
 - Keisdamas aplinką keiti ir save.
 - Arba tu pirmas pasikeiti, o tada keiti aplinką.
 - Galų gale pasiekiamas tas pats dalykas – pokytis.
 - O man atrodo, jog pokytis yra nesibaigiantis procesas.

POKYČIAI CHANGES

Has it ever happened to you that all furniture in the room starts getting in your way?

It's like in life – you notice things in your environment that you don't like and start changing them.

While changing your environment, you change yourself.

Or you change yourself first, and then you change your environment.

The end result is the same – change.

I think that change is a never-ending process.

Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

Pokyčiai – nesuvaldoma ir nenuspėjama gyvenimo dalis. Jie turi įtakos tiek aplinkai, tiek žmogaus asmenybei. Tik kiekvienas j juos reaguoja savaip. Vieniems jie kelia sievertą, paniką, antri – sumyšta, bet bando priprasti, treti pokyčius priima lengvai, retsykiai net su džiugesiu.

Change is an uncontrollable and unpredictable part of life. Changes affect both the environment and the human personality. But every one of us responds to changes differently. To some people changes cause sorrow and panic, others get confused but try to adapt, and others accept changes easily and sometimes even happily.

Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

Pavyzdžiui, Alvīne’s Bautros kūrinyje „Art Nouveau“ (2016) vaizduojamas ant vieno iš Rygos *art nouveau* stiliaus pastatų pamatytas veidas. Paveiksle jis nutapytas tarsi dvejintysi. Galima matyti įbrėžimus veide bei kairėje pusėje užtiškusius violetinius dažus. Veido išraiška sudaro įspūdį, jog būtybė patiria paniką, lyg aplink vykstantys pokyčiai ją trikdytų, gąsdintų.

Priešingai nei kūrinyje „Art Nouveau“, skirtingos reakcijos matomos Vito Luckaus darbuose. Fotografijoje „Be pavadinimo“ iš ciklo „Saldi nuotaika“ (1975–1983) vaizduojama pieva, medžiai, tvora, tamsus dangus ir trys ore skraidančios auksinės žuvelės. Jų akys nukreiptos į žiūrovą, jose neįmanoma įžiūrėti jokių emocijų, minčių. Fotografui skraidančios žuvys yra anomalija, kažkas neįprasto, bet pačioms žuvimis tai eilinė, įprasta diena, kur nevyksta pokyčiai.

For example, Alvīne Bautra's work 'Art Nouveau' (2016) represents a face seen on one of the art nouveau buildings in Riga. In the painting, it is depicted as if seen double. We notice scratches on the face and purple paint spattered on the left side. The facial expression implies that this creature experiences panic, as though it is confused and frightened by the changes taking place around it.

Reactions seen in the works by Vitas Luckus are quite unlike the ones seen in 'Art Nouveau'. In the photo 'Untitled' from the series Sweet Mood (1975–1983), the photographer captures a meadow, trees, a fence, a dark sky, and three goldfish flying in the air. The eyes of the fish are directed to the viewer and are quite impenetrable – they don't show any emotion or thought. For the photographer, the flying fish look like an anomaly, something highly unusual, but for the fish it's just an ordinary day without changes.

Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

Panašus scenarijus ir nuotraukoje „Be pavadinimo“ iš ciklo „Gruzija“ (1981), kur matoma miesto aikštėje stovinti didelė minia, žiūrinti į danguje skraidančius juodai apsirengusius žmones. Stovinčių žmonių veidai kupini malonios nuostabos, o skraidančių figūrų veiduose nežiūrima jokia emocija. Iš minios veidų galima suprasti, jog jiems matyti skraidančius asmenis nėra įprasta, tuo tarpu skraidiuoliams tai jau tapę rutina.

A similar scenario can be seen in the photo 'Untitled' from the series Georgia (1981), which shows a huge crowd standing in a city square and watching people dressed in black floating in the sky. The faces of the people in the crowd are full of pleasant surprise, while the faces of the floating figures are devoid of any emotion. One can understand from the faces of the people in the crowd that they are not used to seeing people floating in the air, while for the performers it's merely a part of their routine.

Akimirka, kai pajaučiu aukštesniųjų jėgų veikimą. Nėra reikalo priešintis, nes visa tai – ne mano rankose. Aš nesu silpnas, net jei nuo manęs nepriklauso rytojus.

LEMTIS FATE

The moment when I feel that higher forces are in charge. There's no need to resist, it's beyond my control. I'm not weak, even if I have no power over tomorrow.

Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

Skyriaus pavadinimas „Lemtis“ sufleruoja, jog dažnai žmonės jaučiasi, kad jų jėgos menkos ir jų sprendimams įtaką daro aukštesniosios jėgos. Šiuose kūriniuose ir atsispindi bejėgiškumas prieš mums nepavaldžias jėgas.

The theme of this section, *Fate*, implies that people often feel weak and think that their decisions are influenced by higher powers. The sensation of helplessness in the face of forces beyond our control is reflected in the works of this section.

Violetos Bubelytės fotografijoje „Parkos II“ (2019) matomos trys parkos, įsipainiojosios medžiagoje, iš kurios negali ištrūkti. Jų akys išsiplėtusios nuo sumišimo, lyg kažką netikėtai išvydus arba kažkam jas užklupus.

Kūrinių veikėjai yra pakliuvę į erdves, iš kurių negali ištrūkti, nes jų jėgos per menkos. Eglės Vertelkaitės grafikos darbe „Besisukanti“ (2007) vaizduojamos linijos, regis, tėsiasi už paveikslą ribų, todėl moteris atrodo įstrigusi laiko ir erdvės tékmėje. Ji mėgina iš jos ištrūkti žengdama žingsnį, tačiau, kaip sufleruoja darbo pavadinimas, sukasi įstrigusi toje tékmėje.

Panašus scenarijus ir Gudrun Krebitz kūrinyje „Ugnies akis“ (2019). Jame vaizduojama keturpėscia moteris per pilnatį. Ji atrodo pasiklydusi ir pavargusi, nes keliai purvini nuo ropojimo. Geltoni potėpiai primena ašaras, kurios subėga į ugnį, matomą priešais moterį. Visa scena primena bejegiškumo jausmą, išeities ieškojimą, vaikščiojimą ratais.

In Violeta Bubelytė's photograph 'The Parcae II' (2019), we can see the three Parcae entangled in a piece of fabric from which they cannot break free. Their eyes are wide with confusion, as if they suddenly saw something, or as if someone stumbled upon them.

The characters of these works find themselves trapped in spaces from which they can't escape, because they are too weak. The lines represented in Eglė Vertelkaitė's print 'The Whirling' (2007) seem to continue beyond the limits of the painting, and the woman seems stuck in the flow of time and space. She is trying to escape by taking a step outside, but as the title of the work implies, she continues to whirl in that flow.

We see a similar scenario in Gudrun Krebitz's work 'Fireeye' (2019). It shows a woman on all fours under a full moon. She seems lost and tired, and her knees are dirty from crawling. Yellow patches that look like tears flow into the fire in front of the woman. The whole scene evokes a feeling of helplessness, searching for a way out, walking in circles.

Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

Kartais man atrodo, kad savęs nesuprasiu.

Tada aš sutrinku, *pasimetu* ir pradedu klausyti kitų nuomonės. Niekada iki galو savęs nesuprasiu, tačiau niekas negali geriau manęs pažinti, nei aš.

AŠNEAŠ MENOTME

Sometimes I think that I'm never going to understand myself. Then I get confused, feel disoriented and start listening to other people's opinions. I'll never fully understand myself, but nobody can understand me better than myself.

Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

Skyriuje „AšNeAš“ atskleidžia skirtumas tarp tikrojo žmogaus būdo ir iliuzijos apie jį bei dvilypumas. Kai išorinis pasaulis jau susidarė paviršutinišką mūsų paveikslą, viduje kyla klausimų, kas aš esu iš tiesų, kada būnu savimi, kam priklausau, ką noriu daryti.

In this section, the difference between the reality and illusion of an individual's character and its duality is revealed. When the outer world has already formed a superficial image of us, we start asking ourselves who we really are when we are being ourselves, to whom we belong, and what we want to do.

Leidimo sau būti „tikruoju aš“ poveikį galima pajusti šiame skyriuje kabėjusiaime Vitalijaus Butyrino fotomontaže „Namelis prie jūros“ (1983). Čia jūra putoja ir danguje, ir žemėje, griaudama horizonto liniją kaip ribą, o centre stovi Nidos stiliaus namelis. Lyg intymaus sapno vaizde dalyvauja aplink poilsiaujančios nuogos moterys, spinduliuojančios laisvę, šilumą, grožį. Ne tik laisvę, bet ir kelionę čia pranašauja skrendantys paukščiai. Visi šie objektai susideda į labai asmenišką atostogų atviruką. Atostogų, per kurias pagaliau įkvepiama laisvės ir nerūpestingumo, „išsirengama“.

Dažnai žmogaus išvaizda, gyvenimo būdas, išpažistama religija suformuoja stereotipišką įsivaizdavimą apie jo vidinį pasaulį, bet tikrovė gali nustebinti.

We can feel the power of the license to be “oneself” in the photomontage ‘Small House by the Sea’ by Vitalijus Butyrinas (1983). Here, the sea is foaming both in the sky and on earth, disrupting the boundary of the horizon line. There is a small Nida-style house in the centre, around which nude women enjoying their holidays appear as if in some kind of intimate dream, radiating freedom, warmth, and beauty. Flying birds evoke not only freedom, but also travel. All these objects are arranged into a very personal holiday postcard – a holiday that finally allows freedom, light-heartedness, and a feeling of “undressing”.

Appearance, lifestyle, and religion often create a stereotypical illusion of an individual's inner world, but the reality

Ramūno Danisevičiaus fotografijoje „Šrekas“ (2004) matome sédinčias dvi pagrindines veikėjas – vienuoles. Iš spragėsių, ant kurių dėžutės esanties užrašas pasirinktas kaip kūrinio pavadinimas, ir kokakolos akivaizdu, jog moterys lankosi kino teatre. Užfiksuotas siužetas intriguoja, nes tokį išvysti yra retenybė. Pasižventusios ir įsipareigojusios religijai, gyvenančios su daug taisyklių ir ribojimų, vienuolės pasauliečiams gali pasiroti niūrios ir mistiškos. Tačiau čia atskleidžia jų individualumas ir asmenybių gyvumas. Pramogaudamos jos atskiria savo „aš“ nuo „ne aš“.

Net ir daiktai turi kelias paskirtis, o mes, savos kasdienybės gyventojai, jas suvokiamė skirtingai. Neperskaičius pavadinimo, Dominyko Sidorovo ilgo formato tapybos darbe „Slidės atremtos į sieną“ (2019) vyraujančias dėmes žiūrovas gali interpretuoti savaip, tačiau viską sujungus į bendrą vaizdą išryškėja pagrindinis objektas – slidės. Tai daiktas, turintis konkrečią paskirtį, tačiau skirtingų naudotojų santykis su jomis – nevienodas. J slides gali žiūréti ir atostogautojas, ir profesionalus sportininkas, ir slidžių gamintojas, bet kiekvienam sukili sava nostalgija. Galbūt atostogautojui jos asocijuosis su malonumu, atokvėpiu nuo skubančios kasdienybės bei atgaiva, o slidžių gamintojui bus eilinis jo darbo produktas, vertinamas pinigais ir nuobodžiomis valandomis.

Taigi, šiame skyriuje eksponuoti darbai primena, jog tai, ką matome iš savo varpinės, niekada nebus absoluti pilnatis, nes nepažistama dalis liks pasislėpusi šešelyje. Tik pats „aš“ gali atskirti save nuo „ne aš“, bet vis tiek liks pasiklydės beribėje būties apmąstymu erdvėje.

may be surprising. The photograph ‘Shrek’ by Ramūnas Danisevičius (2004) features nuns as two main characters. As can be seen from a box of popcorn with the title of the film written on it and a glass of Coca-Cola, the women are visiting a cinema. The image is intriguing because it would be unusual to see such a scene in real life. Dedicated to religion and living a life of rules and restrictions, nuns may seem gloomy and mystical to laymen. In this photo, however, their individuality and lively personalities come out. While enjoying their entertainment, they separate their “me” from “not me”.

Objects may have several functions, which we, living in our daily reality, perceive differently. Without reading the title, the viewer might interpret the spots that appear in Dominykas Sidorovas’s long-format painting ‘The Skis Leaned Against the Wall’ (2019) in a different way, but when you put all the elements together, the main object – a pair of skis – takes shape. The skis have a concrete function, but different users relate to them differently. When a vacationer, a professional sportsman, or a ski manufacturer look at skis, they will provoke a different kind of nostalgia in each of them. For a vacationer, the skis might imply pleasure, a respite from daily life and fun, while for a ski manufacturer they are an ordinary product measured by money and boring work hours.

Thus, the works showcased in this section remind us that the view that we see from our vantage point will never be absolutely complete, because an unknown part will always be hidden in the shadows. Only the self, “me”, can distinguish itself from the non-self, the “notme”, and even then, it will remain lost in the endless space of existential reflection.

Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

Projekto dalyviai parodoje

Participants of the project in the exhibition

RENGINIAI PARODOJE

EVENTS IN THE EXHIBITION

Lankytojai parodoje

Visitors in the exhibition space

Prieš parodos atidarymą rinkodaros komanda išsiaiškino, jog numanomi parodos lankytojai norėtų ne tik ateiti į parodą, bet ir dalyvauti su ja susijusiouose renginiuose. Kilo idėja organizuoti renginius, kurie leistų lankytojams pažvelgti į kūrinius iš kitos perspektyvos bei susipažinti su kitais menu besidominčiais asmenimis. Po parodos atidarymo organizavome ekskursijas ir kūrybines dirbtuvės savo klasiokams ir draugams, o kartą per mėnesį – ir visiems norintiesiems. Jų metu lankytojai žaisdavo trumpus interaktyvius žaidimus ir klausydavosi pasakojimų apie įdomiausius parodos akcentus bei kūrinius, o pabaigoje galėdavo savarankiškai apžiūrėti parodą naudodamiesi „muzikiniais atvirukais“.

Before the exhibition opening, the marketing team found out that potential visitors would not only like to see the exhibition, but also take part in accompanying events. The idea arose to organize events that would allow visitors to look at the works from another perspective and to get to know other people interested in art. After the opening, we held guided tours and creative workshops for our classmates and friends, and once a month the tours and workshops were open to everyone. During these workshops, visitors would play short interactive games and listen to stories about the exhibition's highlights and works, before exploring the exhibition independently using "musical postcards".

Ką apie renginius sakė jų vedėjai

Eva

Iki projekto man niekada neteko vesti ekskursijų, dėl to tokia patirtis, be abejo, buvo nauja ir ypatinga. Nebuvau tipiška vedėja, apie parodos kūrinius mažai pasakojau. Norėjau, kad lankytojai patys nuspreštų, kokiam kūriniui ir kiek dėmesio skirti, kas jiems įdomu.

Lankytojai turėjo pasiskirstyti poromis. Vienam buvo užrišamos akys, ir porininkas vedėsi jį prie sau labiausiai įsiminusio kūrinio. Tokiu būdu žmonės nebuvavo priversti žiūréti ir klausytis apie kiekvieną paveikslą, pasirinkimo laisvę leido jiems iš parodos išsinešti daugiau įspūdžių, nes dėmesys buvo sukonzentruotas į būtent jiems patinkančius kūrinius. Tikrai nesitikėjau intensyvių diskusijų, bet jos vyko, o atsakydami į klausimus su lankytojais niekada nepriedavom prie vienos išvados, bet buvo tikrai malonu girdėti, kad išeidami iš parodos žmonės tėsdavo svarstymus.

Saulė

Motyvacija vesti užsiėmimus kilo iš noro atskleisti lankytojams paslėptas parodos, kaip kūrinio, mintis. Dalyviai stebėjos, kaip meną galima pažinti kitaip – per klausą, kai tau užsimerkus papasakojama, ką kitas mato, – o rengtos diskusijos leido suvokti kitų požiūrį į tą patį dalyką. Apskritai ekskursijas po šią parodą vadinciau tikru pasisekimu. Tai buvo įtraukianti patirtis lankytojams (apie tai liudija jų refleksijos) ir dar vienas būdas iprasiminti parodos erdvę patiemis jos kūrėjams.

Emilija

Diskusijos ir refleksijos man įsiminė labiausiai dėl to, kad parodė, kaip lankytojų požiūris į parodą pasikeitė po edukacijos. Įdomu buvo skaityti, kaip jų mintys ar išgyvenimai atskleidė parodos kontekste.

What the presenters said about the events

Eva

Before this project, I'd never had a chance to lead guided tours. This is why this experience was indeed very new and special. I was not a typical tour guide as I had very little to say about the works in the exhibition. I wanted the visitors themselves to choose which work they wanted to give their attention to and what they found interesting.

The visitors were asked to divide into pairs and one person in the pair had to be blindfolded, while the other had to lead the first to the work that he/she found most memorable. In this way people were not obliged to look at and hear about every painting in the exhibition, and the freedom of choice helped them take away more impressions from the exhibition, as their attention was focused on certain works that they liked. What I really didn't expect were the intense discussions that followed. While answering the visitors' questions, we would never reach a single conclusion, but it was really nice to hear that people continued their discussions after leaving the exhibition.

Saulė

We were motivated to hold these events by the desire to reveal to the visitors the ideas behind the exhibition. The participants of all the guided tours that I led were surprised to learn that art could be experienced differently – through hearing, when you keep your eyes closed and another person tells you what they see, and through discussions that allowed visitors to see the same thing from different viewpoints. In general, I would call the guided tours of the exhibition a genuine success. It was an inclusive experience for the visitors (as testified by their reflections), as well as another way for the exhibition's creators to give meaning to the exhibition space.

Emilija

I found the discussions and reflections memorable because they revealed how the visitors' views of the exhibition changed after these educational events. It was interesting to see how their thoughts or experiences were revealed in the context of the exhibition.

LANKYTOJŲ ATSILIEPIMAI APIE PARODĄ

VISITORS' FEEDBACK ABOUT THE EXHIBITION

Pirmiausia vos jėjus paveikia akistata su paveikslu. Sukurtos atskirose erdvėse iš užuolaidų veikė labai intymiai ir šiltai, todėl labai įsigyvenau į kai kuriuos kūrinius. Rišosi visiškai naujos asociacijos galvoje ir išlindo netikėti prisiminimai buvusių ir net nebuvasių įvykių, kuriuos, atrodo, žinai, kaip išjaustum. Labai patiko erdvės sprendimai, kur gali lyg įžengti į kitą erdvę ir užsidaryti savo pasaulėlyje <...>. Smagiausia, kad šią parodą nuo O rengė jauni Lietuvos kūrėjai, žinoma, su mentorų pagalba...

Klaudija (studentė / student)

As soon as you enter, you see a painting that gives you a powerful experience. The separate spaces created by the curtains felt very intimate and warm, and I really got the feel of some works. Completely new associations were created in my mind and unexpected memories popped up – of former events and even events that never happened, but it felt like I knew how I would feel about them. I really liked the way the exhibition space was divided, so that you can step into another space and get lost in your own world [...]. It's so cool that this exhibition was built from scratch by young Lithuanian creators, of course with the help of mentors...

Čia yra pats geriausias dalykas! –
apie gulimą baldą

Anonimas / Anonymous:

It's the best! –
about the lounge chair

Tikrai labai įdomi ir
įtraukianti paroda, itin
patiko, kaip įtraukta tiek
dailė, fotografija, tiek
kinas, literatūra...

Paauglė / Teenager

It's really a very
interesting and
enthralling exhibition.
I liked the way art,
photography, cinema,
and literature were
included...

Kartais atrodė, kad paroda vyksta paskendusiam mieste. Kartais lyg erdvėje, kurią aplieido gravitacija...

Paauglys / Teenager

Sometimes it seemed that the exhibition was held in an underwater city, and sometimes in a space where gravity was no longer in force...

Lyginant su kitom parodom, čia tikrai gera paroda, ji architektūriškai, visa patirtine atmosfera yra visiškai puiki, tačiau kūriniai, mano nuomone, neviškai jrodo savo priklausymą toms erdvėms. Per sunku juos interpretuoti, o ypač jaunam žmogui.

Studentas / Student

Compared to other exhibitions, this is a really good one. From the viewpoint of architecture and the entire experiential atmosphere it is indeed excellent, but the works, in my opinion, don't fully prove that they belong to those spaces. It's too difficult to interpret them, particularly for a young person.

Nustebau dėl įdomios erdvės, įžvalgių tekstu, įdomiai parinktų kūrinii...

Anonimas / Anonymous:

I was surprised to see an interesting space, incisive texts, an interesting selection of works...

Ši pradžių trūko kokių nors paaiškinimų arba gido pasakojimo. <...> Bet pabaigoje jų jau neberekėjo, ipratau būti ir be paaiškinimų.

Augustė (paauglė / teenager)

At first, I felt I could do with some explanations or a tour guide's narration. [...] But by the end I no longer needed it – I got used to having no explanations.

Viskas buvo įdomu: nuo sukurto informatyvaus plakato, įspūdingai išreiškiančio projekto idėją (matau tame liepsnojanti energija jauną žmogų, drąsai neriantį į jam dar gerai nepažįstamus vandenis), iki kiekvieno menininko kūrinio, turinčio savo vietą ir reikšmę nedidelėje erdvėje suformuotame minties take. <...> Labai šauni organizatoriu idėja suteikti galimybę jauniems, liepsnojantiems energija vaikinams ir merginoms pajusti ir išbandyti savo sparnus tokioje Lietuvos meno aukštumoje, kokia yra Nacionalinė dailės galerija.

Senolis / Senior citizen

Everything was interesting, from an informative poster, which impressively conveyed the project's idea (in which I see a young person bursting with energy, bravely plunging into unfamiliar waters), to ending with each artwork having its own place and meaning in the train of thought formed in a small space. [...]. It's an excellent idea of the organizers to offer this opportunity to young boys and girls sparkling with energy to feel and test their wings in this pinnacle of Lithuanian art, the National Gallery of Art.

MENININKŲ ATSILIEPIMAI APIE PARODĄ

ARTISTS' FEEDBACK ABOUT THE EXHIBITION

DOMINYKAS SIDOROVAS

<...> Man patiko paroda savo ekspozicijos drąsa. Mano du paveikslai parodoje man suspindėjo, supratau, kokie jie ryškūs ir skaidrūs. <...> Buvo labai smagu išvysti savo kūrybą tarp kitų įdomių ir stiprių menininkų kūrinių. Nustebino paveikslas, kuriamė pavaizduotas slidės, eksponavimas. Paveikslas yra pakeltas – buvo smagu ir įdomu pamatyti jį tokioje perspektivoje. Ačiū visai jūsų komandai – pavarėt ;)!

[...] The exhibition impressed me with its bold display. It made my two works in the exhibition really shine; I realized how distinct and lucid they are. [...] I enjoyed seeing my works among the interesting and strong works by other artists. I was surprised how my work with the skis was displayed. The painting was raised – it was fun and interesting to see it in this perspective. Thanks to your entire team – you rock ;) !

KRISTINA INČIŪRAITĖ

<...> patiko jūsų kolektyvinis įgyvendinimo nuoseklumas, kruopštus parodos instalavimas, dizaino sprendimai – dėmesys architektūrinėms parodos detalėms, kūrinių komponavimui. <...> Vaizdo projektavimas ant lubų ir žiūrovo gulima pozicija – labai patiko. Pats kūrinys meditatyvus – konceptualiai tokis eksponavimo sprendimas tiko. Niekada nesu taip kūrinio eksponavusi. Ačiū už drąsią idėją.

[...] I liked the collective consistency of implementation, the precise exhibition installation, and the design solutions – attention to the architectural details of the exhibition and the arrangement of the works. [...] I also liked very much the projection of the image on the ceiling and the viewer's reclining position. The work itself is meditative – conceptually this display solution suited it well. I've never exhibited this work like that. Thanks for the bold idea.

ŽYGMANTAS AUGUSTINAS

<...> Paroda tikrai nustebino savo ekspozicija bei eksponuojamų darbų pasirinkimu. Ryški paslaptinė nuotaika ir drąsi parodos architektūra tikrai ją išskyrė kitų parodų kontekste...

[...] The exhibition was really surprising in its display and the choice of the exhibited works. A powerful, mysterious mood and bold architecture really made it stand out in the context of other exhibitions...

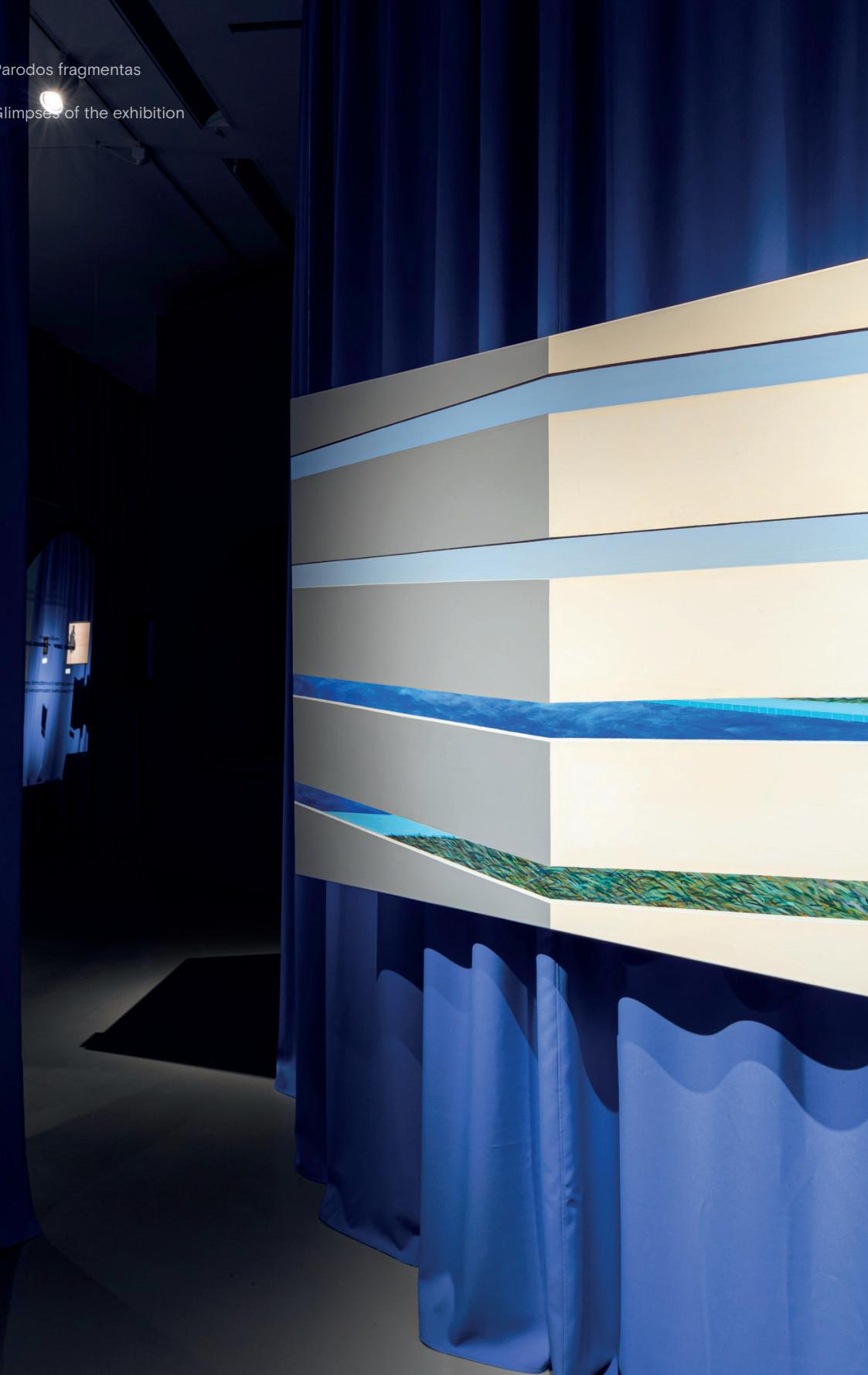
LINAS JUSIONIS

Labiausiai nustebino parodos architektūra. Dėl apšvietimo, erdvės išskaidymo užuolaidomis sąlygiškai nedidelė galerijos salė sudarė gerokai didesnės parodos įspūdį. Tą įspūdį padėjo dar labiau sustiprinti nedidelis, gana kamerinis daugumos darbų formatas. Tekstiniai komentarai, paremti skirtingų autorių citatomis, ir jose atsikartojantis asmeniškas kalbėjimas pirmu asmeniu žiūrėjimo patirčiai suteikė intymumo. <...> Kūrinj parodoje gyvai pamačiau po ilgos pertraukos. Tai vienas iš mano pirmųjų „professionalių“ paveikslų, kuriuos nutapiau dar būdamas pirmųjų bakalauro studijų kursų studentas. Simbolika, kad jis atsirado jaunimo kuruotoje parodoje. Tapydamas ji pagal amžių buvau arčiau šios parodos kuratorių, nei dabartinio saveč. Tad buvo labai nostalgiska jį vėl detaliai apžiūrėti: prisiminti tapymo eiga ir save, tais laikais tapantį tą darbą, bandantį vystyti savo tapybos koncepciją. Lyg ir labai gerai atsimenu šį paveikslą, kartais apie jį pagalvoju, bet kartu žvelgdamas į jį tarsi matau kažkieno kito kūrinj. Man tai buvo labai jdomi ir maloni patirtis.

Most of all I was surprised by the exhibition architecture. The lighting and the division of the relatively small hall of the National Gallery with curtains created the impression of a much larger exhibition. This impression was enhanced by the small-scale format of the majority of works. Textual commentaries based on quotes from works by different authors and the personal first-person voice recurring in all of them made the viewing experience even more intimate. [...] I saw my work in this exhibition after a long break. It was one of my first “professional” paintings, which I made while still a first-year Bachelor student. It’s symbolic that it appears in an exhibition curated by young people. When painting it, I was closer in age to the curators of this exhibition than to my present age. So it felt very nostalgic to give it a close look again: to recall the painting process and myself painting the work at that time, trying to develop my conception of painting. Even though I remember this painting very well and sometimes think about it, at the same time, when looking at it, it feels as if it were someone else’s work. It was a very interesting and pleasant experience.

Parodos fragmentas

Glimpses of the exhibition

Ką pastebėjai parodoje, ko kiti nepamatė? Į ką, Tavo manymu, vertėtų labiausiai atkreipti dėmesį?

Eglė	Pastebėdavau nusvyrančias etiketes ar „ne taip“ susibangavusias užuolaidas, kryptelėjusius veidrodžius. Pastebėjau kūrinių detales, kurių anksčiau nemačiau. Beveik kiekvieną kartą užėjus nustebindavo naujos sąsajos tarp kūrinių, tarp kūrinių ir parodos erdvės.
Salvinija	Kas kartą parodoje žmonės pastebi skirtingus dalykus. Turiu jau tam tikrą kolekciją pastebėjimų. Tarkime, vienas lankytojas sakė, kad parodos nulinis atskaitos taškas, ne fizine, o laiko prasme, yra XX a., kita sakė, kad tam tikri kūriniai, žiūrint į juos ir klausant Gabrielės Vilkickytės dainų, atrodo fenomenaliai ironiški ir kelia juoką. Dar vieni interpretuodami nulinį tašką sakė, kad tai – lova, nes dažniausiai joje yra žmogaus pradžia, taigi, ir nulinis taškas. Ir t. t.
Margarita	Ši paroda skirta vaikščioti vienam, ramiai ir neskubant, pabūti, sustoti, apsidairyti. Parodoje reikytų neskubėti ir ieškoti mažų detalių – kaip kūrinys kabo, kas yra už jo, kas parašyta ir pan.
Emilija	Pastebėjau, kiek daug visko slypi erdvėje. Šiuo atveju ne tik kūriniai ar citatos turi užslėptas prasmes. Manau, kad reikia skirti daugiau dėmesio savo jausmams ir potyriams, nes dažnai girdžiu, jog žmonės praeina nesigilindami.
Elzė	Manau, kad daugiausiai dėmesio reikia skirti savo norams ir eiti ten, „kur tave patį traukia“.
Saulė	Pastebėjau, kaip gera nežinoti, kur yra pabaiga ir kada ji ateis.
Ona	Mano manymu, labiausiai reikytų pastebėti darną, vyraujančią parodos salėje, pamatyti, kaip susijungia parodos architektūra su dizainu, kūriniai su užuolaidomis. Manau, jog kaip kuratorė geriausiai pastebiu mažas detales, susijusias su mūsų darbu, prisiminimais.

What did you notice in the exhibition that went unnoticed by others? What do you think should be given the most attention in the exhibition?

Eglė	I noticed tilted titles of works or curtains falling into “wrong” folds, slightly slanted mirrors. I noticed some details of the works that I haven't noticed before. Almost every time I dropped in, I was surprised to discover new links among the works, as well as between the works and the exhibition space.
Salvinija	People notice different things in the exhibition all the time. I already have a certain collection of observations. For example, a visitor said that the main point of reference of this exhibition in the chronological rather than physical sense was the 20th century, and another said that certain works, when you looked at them while listening to Gabrielė Vilkickytė's songs, seemed phenomenally ironic and funny. Others interpreting the starting point of the exhibition said that it was the bed, as that's where the majority of us are conceived; hence, the starting point.
Margarita	This exhibition is meant to be visited on your own, calmly, without hurry. You should linger, stop and look around, take your time at the exhibition, and look for small details – how the work is hung, what is behind it, what is written there, and so on.
Emilija	I noticed how many things are hidden in the space. In this case, it's not just the works or the quotes that have hidden meanings. I think one has to pay more attention to one's feelings and sensations, as I often hear that people just walk by without looking deeper.
Elzė	I think it's important to follow your desires and go where you feel pulled to go.
Saulė	I noticed how good it feels to not know where the exhibition ends and when it will come.
Ona	In my opinion, first of all one should notice the harmony that prevails in the exhibition hall: to see how the exhibition architecture is connected with the design, the works with the curtains. I think that as a curator I best notice small details related to our work and memories of it. True, the more you look at the works, the more you see in them, so I'm convinced that I have found more in each work than a first-time visitor.

Mégstamiausias kūrinys ar
parodos detalė?
Ką konkrečiai parodoje
pakeistum ir kodėl?

What was your favourite
work or detail of the
exhibition? What would you
change in the exhibition
and why?

Evelina

Vitalijaus Butyrino „Protas“ (1976).
Labai patiko dėl daugialypšumo,
personifikacijos ir ekspresijos.

‘The Mind’ by Vitalijus Butyrinas (1976).
I really liked it for its multifacetedness,
personification, and expression.

Marijonas

Gudrun Krebitz „Exomoon“ (2016). Man šis kurinys yra labai prie širdies tiek vizualo prasme, tiek idėja, jog dalykai priklauso nuo tavęs ir vien svajojimo nepakanka – reikia pačiam imtis veiksmų. Jame veiksmas vyksta greitai, todėl reikia įsiklausyti bei pastebėti, kas vyksta, kitaip po animacijos galvoje turėsi tik vaizdų kratinį ir negalėsi kitam apibūdinti, ką ką tik pamatei.

‘Exomoon’ by Gudrun Krebitz (2016). This work appeals to me both for its visuals and the idea that everything is in your hands and it's not enough to daydream – you need to take action. You need to watch this fast-action animation film closely and take notice of what's going on, otherwise after watching it you will only have a mashup of images in your head and won't be able to describe to someone else what you have just seen.

Elzė

Labiausiai man patiko citatos ant veidrodžių – iš tikro paveikus momentas, kai žiūri į save ir skaitai citatą apie buvimą savimi. Jeigu galėčiau ką nors pakeisti, tai keičiau architektūrą – paveikslų pakabinimą, nes užuolaidos ir ant plonų siūlelių pakabinti kūriniai man kėlė nesaugumo jausmą – viskas atrodė trapu.

What I liked most was the quotes on the mirrors – it was a truly touching moment when you read a quote about being yourself while looking at yourself. If I could change anything, I would change the architecture – the hanging of the works, because the curtains and the works hung on thin threads made me feel insecure – everything looked fragile.

Saulė

Mégstamiausias kūrinys – kambario paveikslas su saulės spinduliu (Audronės Petrašiūnaitės „Vakaro interjeras“, 1986). Jį jis be galio norisi įlipti. Atskleisti užuolaidas ir į kambarį įleisti daugiau šviesos. Rodosi, kad būnant tame jaukiame kambarysteje visos vidinio pasaulio audros nurimtų.

Norėčiau sureguliuoti lempas, kad jos neišsijungtų būnant parodoje. Pridėčiau daugiau literatūrinų išstraukų prie meno kūriniai, kurios padėtų atskleisti jų pagrindinę mintį. Mano nuomone, būtų lengviau interpretuoti eksponatus ir patirtis parodoje būtų malonesnė.

My favourite work: the painting depicting a room with a shaft of light (Audronė Petrašiūnaitė's 'Interior in the Evening', 1986). You feel really tempted to step into it. To open the curtains and let more light in. It seems that as long as you stay in that cosy room, the storms of your inner world subside.

I'd like to regulate the lights so that they don't go off while you are in the exhibition space. I would add more literary quotes to help bring out the main idea of the artworks. In my opinion, this would make it easier to interpret the exhibits, and the exhibition experience would be more pleasant.

Aneta

Mano mágstamiausias kūrinys – Alfonso Dargio „Be pavadinimo“ (1976). Išsproguosios kūrinio veikėjų akys nukelia mane į vaikystės laikus, kai mano pieštinių žmonės turėdavo taip pat dideles išplėstas akis su ilgom blakstienom. O ką keičiau? Manau, apšvietimą. Dėl erdvėje esančios prietemos sunku perskaityti informaciją apie kūrinius.

My favourite work was 'Untitled' by Alfonso Dargis (1976). The bulging eyes of the characters of the work take me to the time of my childhood, when I used to draw human figures with large bulging eyes and long eyelashes. What would I change? I think the lighting. Because of the low light, it's difficult to read the info about the artworks.

Kiek kartų jau apsilankei parodoje?
Kodėl éjai ne syk? Ką pirmą atsivedei į parodą?

Salvinija

Pamečiau skaičių, kiek kartų joje buvau. Pati įspūdingiausia mano patirtis buvo su grupe draugų. Parodoje užtrukome 3,5 val. Ir jie nenoréjo skirstytis, vis turéjo klausimų.

Eva

Buvau daugiau negu 5 kartus, tiksliai neprisimenu. Labai noréjau, kad kuo daugiau žmonių parodą pamatyty, nes ruošiantis jai buvo jdéta daug mūsų komandos (parodos kūrėjų) pastangų ir visada įdomu išgirsti rezultato vertinimą iš kitų žmonių.

Kokią vertę ar prasmę Tau turi parodos renginiai?
Ką juose patyrei?

Marijonas

Per parodos dirbtuves pamačiau, kaip iš tikrujų būna linksma nagrinéti kūrinius ne vienam. Niekas labiau nedžiugina už diskusiją apie meno kūrinj. Dar pastebéjau, jog apžiūrēdami meno kūrinius žmonės bando labai logiškai viską paaiškinti.

Emilija

Cha, geras klausimas. Vedant dirbtuves spėju patirti tik stresą, tačiau po visko skaityti ar tiesiog išgirsti dalyvių refleksijas man yra pati maloniausia mūsų parodos dalis. Pajaučiau, kas tikrai veikia ir kad mūsų ilgas darbas tikrai néra beprasmis. Manau, dirbtuvių dalyviams, o ir mums patiem, tai yra puiki galimybė pažinti parodą iš skirtingu perspektyvų.

How many times did you visit the exhibition?
Why did you go more than once? Who was the first person that you took to see the exhibition?

Salvinija

I lost count of how many times I visited it. The most impressive experience was with a group of friends. We spent three and a half hours at the exhibition. And they didn't want to leave and continued asking questions.

Eva

I saw the exhibition more than five times, I don't remember exactly. I wanted as many people as possible to see it, as our team (the exhibition creators) put a great deal of effort into preparing the exhibition, and it's always very interesting to hear how other people assess the result.

What value or meaning did you find in the exhibition's events?
What did you experience in them?

Marijonas

During the workshop I realized how much fun it is to analyze artworks with other people. There is nothing more uplifting than having a discussion about an artwork. I also noticed that while viewing artworks, people try to find very logical explanations.

Emilija

Ha, that's a good question. While leading a workshop, I only had time to experience stress, but afterwards, reading or simply hearing the participants' reflections has been the most pleasant part of our exhibition. I could see what really worked and that our long-term efforts were not in vain. I think that both for the participants and ourselves, the workshop has been an excellent opportunity to get to know the exhibition from different perspectives.

Elzė	Per dirbtuves j meną pažvelgiau kitaip, dar kartą įsitikinau, kaip skirtingai mąsto žmonės, kokia pasaulyje asmenybų įvairovė.	Elzė	The workshop helped me look at art in another way and confirmed that people think very differently – there are so many diverse personalities in the world.
Kamilė	Man tai visiškai nauja patirtis. Pradedant nuo programos, eigos kūrimo iki pat refleksijos po edukacinio užsiėmimo. Pasiruošimo procese atradau naujų niuansų, išgirdusi kitų komandų dalyvių pastebėjimus. Vedant dirbtuves aiškiai jaučiamā atsakomybė – mes pristatome savo darbą, atstovaujam visai projekto komandai ir esame NDG dalis. Mano nuomone, geriausia dirbtuvių dalis – dalyvavusiųjų atsiliepimai. Po pirmų dirbtuvių Instagramo paskyroje gavome labai daug teigiamų atsiliepimų.	Kamilė	For me it's a completely new experience, starting from developing the programme and the entire process, and ending with reflections after the educational class. During the preparation process, I discovered new nuances after hearing remarks from members of the other teams. When you lead the workshop, you feel a clear responsibility – we present our work, we represent the entire project team and are part of the National Gallery of Art. In my opinion, the best part of the workshop is the feedback of its participants. After the first workshop, we received a lot of positive feedback on our Instagram account.
Eva	Vedant ekskursijas pastebėjau, kad dauguma klausia labai netikėtų dalykų. Tokie klausimai parodo, kad žmonės iš tikrujų bando gilintis į parodos idėją ir nuoširdžiai nori suprasti, ką mato bei kokia to esmė. Tai, be abejų, džiugina.	Eva	While leading guided tours, I noticed that the majority of people asked quite unexpected things. Such questions show that people really try to understand the idea of the exhibition and sincerely want to make sense of what they see and what it all means. This is, of course, very gratifying.

Ar Tau svarbu, ką kiti mano apie parodą?
Kokią įtaką jų nuomonė padarė tavo dabartiniam parodos suvokimui?

Margarita

Svarbūs atrodo lankytojų atsiliepimai, nes jdomu, ką jie ten pamato ir išsineša. Ką galvoja apie parodos architektūrą – man ne itin svarbu, jaučiuosi į ją sudėjusi viską, ką leido aplinkybės. Kitų nuomonė, sakyčiau, tik sustiprino supratimą, kad paroda jdomi ir joje sudėtos idėjos yra „perskaitomas“. Paroda ir jos kūrimo procesu labai didžiuojuosi.

Do you find it important to know what other people think about the exhibition? How did their opinion influence your current perception of the exhibition?

Margarita

I think the visitors' feedback is important as it's interesting to know what they see in the exhibition and what they take home. I don't place much importance on what they think about the exhibition architecture, as I feel I put everything into it that the circumstances allowed. The opinion of other people, I would say, only confirmed my conviction that the exhibition is interesting and the ideas it contains are "readable". I'm extremely proud of the exhibition and the process of staging it.

Evelina

Malonu, kad kolegos komentuoja, duoda grįztamajį ryšį, dalijasi tuo, ką pastebėjo, tačiau tai visai nekeičia mano požiūrio į parodą. Yra detalių, kurias galima tobulinti nuolatos, tačiau kaip ši paroda man nuo pat pradžių atrodė *nereali*, taip tokia ir liko. Gal patinka net dar labiau, nes kaskart nustebina.

Evelina

It's nice to hear colleagues commenting and giving their feedback, sharing what they noticed, but it doesn't change my view of the exhibition at all. There are certain details that you can keep improving, but the exhibition seemed really cool to me from the very beginning, and it remained that way. Or perhaps I like it even more, because it surprises me every time.

Eglė

Labai norėčiau daugiau komentarų iš meno lauko profesionalų, kaip jie iš tikrujų vertina parodą (nepaisant, kas ją rengė). Mano pačios nuomonė apie parodą yra įvairi, kitų pastabos ją tik papildo. Bet ar keisčiau – ne, nemanau.

Eglė

I'd love to hear more comments from professionals of the art field, to know what they really think about this exhibition (regardless of who staged it). My personal opinion about the exhibition is many-sided and remarks of other people only supplement it. Would I change anything – no, I don't think so.

Emilija

Labai svarbu. Išgirdus kitų kritiką nepasidarė pikta ar nemalonu, atvirkščiai – įdomu, nes pati pastebiu kažką naujo.

Emilija

It's very important. I didn't feel angry or bad when I heard criticism from others – on the contrary, it was interesting as I noticed something new myself.

Morta

Asmeniškai man kitų nuomonė dažniausiai svarbi, kadangi jinai mane „nutempia“ atgal į žemę ir skatina pažiūrėti į viską realistiškai, o ne pro rožinius akinius. Kitų žmonių nefiltruotos nuomonės man padėjo pažiūrėti į parodą kaip lankytojai, o ne kaip parodos kūrimo proceso dalyvei.

Morta

Personally, I usually find the opinion of others to be important, because they bring me down to earth and encourage me to look at things realistically rather than through rose-tinted glasses. Unfiltered opinions of other people helped me see the exhibition through the eyes of a visitor rather than a participant in the process of building the exhibition.

Enrieta

Labai svarbi kitų žmonių nuomonė, nes be kritikos tobulėti neįmanoma. Manau, kad kitų žmonių pastebėjimai praplėtė mano akiratį, sustiprino jau turėtas mintis apie parodą.

Enrieta

The opinion of other people is very important because criticism is necessary for self-development. I think that other people's remarks expanded my range of vision and confirmed my thoughts about the exhibition.

Ona

Man tikrai įdomu, ką mano kiti apie mūsų parodą, norisi išgirsti kuo daugiau nuomonių, kritikos tam, kad galėčiau susidaryti galvoje vaizdą, kaip ši paroda atrodo žmonėms, kurie jos nekūrė. Aš stengiuosi išgirsti kuo daugiau nuomonių apie parodą, bet nepainioti jų su savaja.

Ona

I'm really curious to know what others think about our exhibition. I want to hear as many opinions and criticisms as possible, so that I can build a mental image of how the exhibition looks to people who were not involved in making it. I try to listen to all kinds of opinions about the exhibition, but not confuse them with my own.

KAS PO PARODOS?

Paroda buvo išskirtinė ir suteikė mums ypač daug galimybių mokytis, tačiau nemeluosime, kad viskas buvo tobula, todėl štai patarimai, jei kada ir Jūs sugalvotumėte rengti parodą:

- Viskam gyvenime reikia motyvuotų žmonių, todėl svarbu atsirinkti, kas iš tiesų gali vykdyti projekta, bet kartu nejmanoma to gerai padaryti nepažstant žmonių. Mūsų atveju, jų buvo atrinkta daugiau, nei reikia.
- Komandos buvo suskirstytos į keturias grupes – po šešis žmones. Vis dėlto patartume komandose neturėti daugiau nei keturių žmonių, norint užtikrinti galimybę visiems atskleisti. Esant didesnei grupei, dalis narių tampa mažiau ar visai neaktyvūs, nes mano, jog kiti atliks viską už juos.
- Neaktyviems dalyviams reikia duoti ultimatumą: arba jie prisdeda prie veiklos, arba išeina, nes, mūsų atveju, daug laiko buvo sugaišta laukiant atsakymų iš visų dalyvių.
- Visos komandos turėjo tiek pat laiko, tačiau dėl to darbas negalėjo vykti produktyviai – kuratoriams reikėjo daugiau laiko kūrinių nagrinėjimui, bendravimui su menininkais...
- Nors nuotliniai susitikimai yra praktiški laiko prasme, mūsų nuomone, jie neleido dalyviams artimiau susibendrauti. Susitikimai gyvai labiau suartina ir leidžia dirbtį kokybiškiau. Iš pradžių dalyviai bendravo tik uždaruoose savo komandų burbuluose, o informacija kitoms grupėms buvo perduodama elektroniniu paštų. Tik po kurio laiko nusprėsta sukurti bendrą grupę, kad informacija sklistų sparčiau.
- Reikia nepamiršti organizuoti veiklų, kuriose dalyvautų bent dvi skirtinės komandos. Tokiu būdu dalyviai tarpusavyje užmegztų artimesnius ryšius.

WHAT'S AFTER THE EXHIBITION?

Our exhibition was extraordinary and offered us a great many learning opportunities, but we will not pretend that everything was perfect, so here is some advice should you decide to organize an exhibition one day:

- Motivation is crucial in every field of life, so it is important to choose people who are actually capable of implementing the project – though, on the other hand, it is quite impossible to do this well if you don't know the people. In our case, more people than necessary were selected.
- The teams were divided into four groups of six people. However, we would recommend not having more than four people in a team to ensure that everyone can contribute. In a larger group, some members become less active or inactive because they think that others will do everything for them.
- Inactive participants should be given an ultimatum: either they take part in the activity or quit, because in our case a lot of time was wasted waiting for responses from all participants.
- All the teams were given an equal amount of time, but because of that, the work was less productive. For instance, the curators needed more time to analyze the works and communicate with the artists...
- Though remote meetings are practical time-wise, in our opinion, they did not allow the participants to connect more closely. Live meetings bring everyone together and allow teams to work better. At first the teams would work in their own bubbles, and information would be passed on to other groups by email. Later it was decided to create a common group for a more rapid exchange of information.
- Organizing activities that involve at least two different teams should not be overlooked. This would allow the participants to establish closer connections with one another.

Projekto dalyviai

Participants of the project

Katalogą rengti pradėjome 2021 metų gruodį. Dirbome prie jo pusę metų. Iš pradžių šio leidinio sudarytojų grupėje mūsų buvo per dešimt, bet dauguma nubyrėjo ir lipdyti katalogą likome vos penkiese. Siekéme, kad jis taptų parodos tēsiniu: su išsamiais skyrių aprašymais, vidinių darbo proceso detalių atskleidimu, lankytojų bei dalyvių atsiliepimais ir, žinoma, palikimu būsimiems parodos kūrėjams.

Mūsų, katalogo rengėjų, palinkėjimai būsimiems parodų kūrėjams:

We started preparing the catalogue in December 2021 and continued working on it for half a year. At first there were more than ten of us in the compilers' team, but the majority dropped out, and only five remained to edit the catalogue. Our aim was to make it a continuation of the exhibition, including extensive descriptions of its separate sections, explanations of the internal details of the work process, feedback from visitors and participants and, of course, our legacy for future exhibition makers.

We, the organizers of this catalogue, wish the future exhibition makers:

Gabija

Marijonas

Ona

Tėja

Emilija

Luka

9 786094 261732